

داستانهایی از گریه بر امام حسین (علیه السلام)

جلد اول

نویسنده: علی میرخلف زاده

مقدمه

الحمد لله رب العالمين ، الصلوة و السلام على اشرف الانبياء و المرسلين
حبيب اله العالمين ابى القاسم محمد المعصومين الذين اذهب الله عنهم الرجس
اهل البيت و طهرهم تطهيرا، سيما حجة بن الحسن العسكري روحى و ارواح
العالمين له الفداء،

قال الله تبارك و تعالى فى محكم كتابه العظيم ((ومن يعظم شعائر الله فانها من
تقوى القلوب))⁽¹⁾

هر کس شعائر و نشانه ها و علامتهای دین خدا را محترم و گرامی بدارد
شایسته تکریم و احترام بوده و از کمالات پاکدلی و خدانشناسی است .

یکی از اعمالی که شعائر و نشانه ها و زمینه های تقوى و رشد معنوى و
روحى را فراهم مى کند، عزادارى و سوگوارى و ماتم و نوحه سرایی و مرثیه
خوانی و ناله و زاری و بی تابى و شیون و جزع و فزع و گریه کردن برای
حضرت امام حسین علیه السلام است ، چه شعاری از این بالاتر چه یادی از این بهتر
چه ذکری از این مهمتر چه علامتى از این واضحتر که انسان یاد حسین
علیه السلام که یاد خداست کند، چه ذکری از ذکر حسین علیه السلام مهمتر که خدا از اول ما
خلق الله همه اش یاد حسین علیه السلام بوده و به همه عرشیان و انبیاء و و اوصیاء و
اولیاء توصیه و سفارش یاد و ذکر و گریه و عزادارى حسین علیه السلام را کرده ، خود
خدا به حضرت موسى علیه السلام خطاب کرد:

ای موسى کسیکه گریه کند و یا بگریاند و یا خود را شبیه به گریه کنندگان
در آورد بدنش به آتش جهنم حرام میشود.⁽²⁾

خود پیغمبر خدا ﷺ فرمود: هرچشمی در روز قیامت گریان است مگر چشمی که برای حسین علیه السلام گریه کند که در آن روز خندان و مزده به نعمتهای بهشت به او داده می شود.

خود حضرت امیر المؤمنین علی علیه السلام وقتی به امام حسین نظر کرد فرمود: ای گریه هر مؤمن . خود حضرت زهرا علیها السلام برای امام حسین علیه السلام اشک ریخت . خود حضرت امام حسن علیه السلام فرمود: هیچ روزی مثل روزهای مصیبت تو ای حسین نمی شود. خود امام حسین علیه السلام فرمود: من کشته اشکهای شما هستم . هیچ بنده ای نیست که برای ما یک قطره اشک از چشمش بریزد یا گریان شود، جز اینکه خداوند جای او را همیشه در بهشت قرار دهد.

خود امام سجاد علیه السلام وقتی طعام و آب می دید همه اش برای باباش امام حسین علیه السلام گریه می کرد. خود امام باقر علیه السلام فرمود: هر مؤمنی که برای کشته شدن امام حسین علیه السلام چشمهایش گریان بشود بطوری که اشک بر صورتش جاری بشود خدا او را برای همیشه در غرفه های بهشت جا می دهد.

اگر کسی برای امام حسین علیه السلام نوحه و ندبه و گریه کند و خانواده و فامیل و دوستان و شیعیان را برای اقامه عزا دعوت کند و بعد به هم تسلی بدهند، من ضامن هستم که خدا ثواب دو هزار حج و دو هزار عمره و دو هزار جنگ در راه خودش (خدا) را در نامه عملش بنویسد. هرکس که بیاد مصیبتهای ما و حسین و اهلیتتش بیفتد و دلش برای ما بسوزد، ملائکه تمام گناهایش را می آمرزند. خود امام صادق علیه السلام فرمود: هرکس که مصیبتهای ما را یاد کند یا ما پیش او یاد آور شویم و به اندازه پر مگسی برای ما اشک بریزد خدا تمام گناهان او را اگر چه به اندازه کف دریا هم باشد می بخشد.

هر کس برای مظلومی ما و ظلمی که به ما شده ، مهموم و مغموم و گریان شود و برای ما آه بکشد خدای سبحان ثواب تسبیح به او می دهد. و حزنش برای ما عبادت است . هر کس چشمش گریان شود برای خونی که از ما ریخته شده یا حقی که از ما گرفته شده یا حرمت و شخصیت ما را هتک کرده شده ، خداوند همیشه جای او را در بهشت قرار می دهد. هر جزع و گریه مکروه است ، مگر برای حسین علیه السلام که ثواب هم دارد. امام حسین علیه السلام برای زوار و گریه کنندگانش طلب مغفرت می کند. اگر زائر یا گریه کننده بداند چه مقامی پیش خدا دارد هر کسی که در مرثیه و نوحه سرای حسین علیه السلام شعر بگوید و پنجاه نفر را بگریاند بهشت برای اوست تا میرسد به ده یا و یک نفر و یا خودش برای ما گریه کند و خود را شبیه گریه کنندگان در آورد جایش در بهشت است ...

و یا خود حضرت موسی بن جعفر علیه السلام برای جدش عزاداری و گریه سرایی می کردند . یا خود امام رضا علیه السلام میفرماید: هر کس بیاد مصیبت‌های ما و آنچه که به سرما آورده اند گریه کند، روز قیامت در درجه و مقام ما هست و هر کس بیاد مصیبت‌های ما بگرید و بگریاند، در روزیکه تمام چشمها گریان است چشم او گریان نمی شود. هر کس در مجلسی که امر ما را احیاء و زنده میکنند، بنشیند، خدا قلب او را نمی میراند در روزی که همه قلبها مرده است . اگر گریه بر امام حسین علیه السلام کنی و اشکت روی صورتت جاری بشود حق تعالی همه گناهان کبیره و صغیر ترا می آمرزد خواه کم باشد یا زیاد، اگر هنگامی که می خواهی خدا را ملاقات کنی می خواهی هیچ گناهی نداشته باشی ، پس بر امام حسین علیه السلام زیارت بخوان و گریه کن .

خود امام جواد و امام هادی و امام عسگری و خود امام زمان علیه السلام برجد خودشان امام حسین گریه می کردند. اصلا خود امام زمان فرمودند: اگر

اشکهای چشمم تمام شود برایت خون گریه می کنم . که انشاءالله در جایش خواهد آمد. این اوراق آغشته به تحریر را که در مقابل می خوانید (ثواب گریه و تاریخچه گریه و روزه بر امام حسین علیه السلام است) که برای ما روشن می کند که عزاداری و روزه و گریه برای امام حسین علیه السلام از زمان حضرت آدم بوده نه از زمان صفویها که یکسری آدمهای کج فکر می گویند: روزه خوانی از زمان صفویها بوده که آنها درست کرده اند. با تحقیق و بررسی هایی که به عمل آمده از زمان آن حضرت (آدم) بوده و اولین روزه خوان حضرت جبرئیل علیه السلام و اولین گریه کن حضرت آدم بوده تا الآن . انشاءالله خدا همگی ما را جزو گریه کنندگان حضرت اباعبدالله قرار دهد و اگر هم این جزو (داستانهایی از گریه بر امام حسین جلد اول) ثوابی داشته باشد، آن رابه روح امام راحل ، شهدا، علما، بزرگان ذوالحقوق ، همچنین برادر شهیدم آشیخ احمد میرخلف زاده هدیه می نمایم .

السلام علیکم و رحمة الله .

** نوکر و روزه خوان آستان حسین علیه السلام ** علی میرخلف زاده

گریه حضرت آدم

وقتی که حضرت آدم علیه السلام از بهشت بیرون شد از کاری که کرده بود و از فراق حوا و بهشت ، آنقدر گریه کرد، که روی صورتش دو شیار مثل جوی درست شد و اشک چشمش از آن جاری می شد که پرنده ها از آن میآشامیدند. و تا چهل سال این گریه ادامه داشت ، و از کرده خود پشیمان و تائب بود. و توبه کرد. خداوند متعال توبه او را پذیرفت و حضرت جبرئیل علیه السلام را فرستاد که کلماتی به حضرت آدم علیه السلام بیاموزد و آن کلمات همان بود که قبلا در عرش دیده بود. حضرت جبرئیل علیه السلام به او فرمود: بگو: یا حمید بحق محمد، یا عالی بحق علی ، یا فاطر بحق فاطمه ، یا محسن بحق الحسن و (یا ذا الاحسان بحق) الحسین منک الاحسان . وقتی حضرت آدم علیه السلام به اسم امام حسین علیه السلام رسید، اشکش جاری شد و قلبش به درد آمد. فرمود:

ای برادر جبرئیل چرا در ذکر پنجمین اسم که حسین است قلبم شکست و اشکم جاری شد؟ حضرت جبرئیل فرمود: ای آدم به این فرزندت مصیبتی وارد می شود که تمام دردها و غمها و مصیبتها پیش این ناچیز است ؟ حضرت آدم علیه السلام فرمود: ای برادر آن مصیبت چیست ؟ حضرت جبرئیل علیه السلام واقعه کربلا را برای او می گوید، و میفرماید: او را تشنه و غریب و بی کس و تنها و بی یار و یاور شهید می کنند، ای آدم ؛ اگر او را در حالی که می فرمود: واعطشاه ، و اقلته ناصراه می دیدی ... بطوری که تشنگی میان او و آسمان مثل دود حایل شده بود.... هیچکس جواب او را نمی دهد.

مگر با شمشیر و... او را مانند گوسفند از پشت سر ذبح می کنند و مال و کاروانش را به تاراج و غارت می برند... سر او و یارانش را شهر به شهر می گردانند...

حضرت آدم عليه السلام تا این واقعه را شیند مثل مادری که جوانش را از دست داده بلند بلند گریه کرد.⁽³⁾

ای در عزایت آدم و حوا گریست یا که ساکنان عالم بالا گریسته
 پیمبران مرسل و ذرات کائنات از هفت ارض تا به ثریا گریسته
 این بس برای غریبیت ای باعث نجات گبر و یهود و قوم نصاری گریسته
 هم ساکنان معبد و هم واقفان دیر هم جانلیق پیر کلیسا گریسته
 آن ظلمها که شد بتو در دشت کربلا هم دوست گریه کرد و هم اعدا گریسته
 حوران باغ خلد برین تو ای شهید اندر جنان بهره لعیا گریسته
 بر کشته تو ای شه بی غسل و کفن مجنون وار زینب و لیلا گریسته
 ما دام عمر، سید سجاد ناتوان اندر عزات ای شه والا گریسته⁽⁴⁾

نفرین آدم به یزید

وقتی که حضرت آدم عَلَيْهِ السَّلَامُ به زمین آمد، حضرت حوا عَلَيْهَا السَّلَامُ را ندید، ناراحت شد و به دنبال او رفت و اطراف زمین را گشت که مرورش به کربلا افتاد، وقتی که به زمین کربلا رسید، مریض احوال شد و عقب افتاد و سینه اش تنگ و بی جهت به زمین افتاد، اتفاقاً آنجایی که زمین خورد قتگاه حضرت سیدالشهدا عَلَيْهِ السَّلَامُ بود و از پای حضرت آدم خون آمد. حضرت ناراحت سرش را به آسمان بلند کرد و عرض کرد: ای خدای من مگر چه گناهی از من سرزده که اینجور به بلاء گرفتار شدم، در حالی که تمام زمین را گشتم اینطور بلایی به من نرسید ولی تا پایم را به این سرزمین گذاشتم، به این بلاها گرفتار شدم مگر این زمین چه زمینی است؟!

خطاب رسید: ای آدم هیچ گناهی از تو سر نزده، لیکن اینجا سرزمین کربلاست سرزمینی است که فرزندان حسین را بدون هیچ گناهی می کشند، و این خونی که از پای تو جاری شد بخاطر اینست که با خون حسین موافقت کند و با او هم پیمان گردی. حضرت آدم عَلَيْهِ السَّلَامُ عرض کرد: آیا حسین پیغمبر است؟ خطاب رسید: خیر، ولیکن نوه پیغمبر اسلام حضرت محمد صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ است.

عرض کرد: قاتل و کشنده او کیست؟

فرمود: قاتلش یزید است و او را لعن کن.

حضرت آدم چهار مرتبه او را لعن کرد و چند قدمی که رفت به کوه عرفات

رسید و حوا را پیدا کرد.⁽⁵⁾

میسوزم و زسوزش جان ناله می کنم در قلبم آتشی است از آن ناله می کنم

در ماتم خزان زده گلهای پرپری چون بلبلی زپرده جان ناله می کنم

دارم خبر زنای گلوی بریده ای زین رو چو نی به آه و فغان ناله می کنم

آثار طبع من نبود شعر ساده ای با اشک و خون دیده حسان ناله می کنم⁽⁶⁾

گریه و نفرین حضرت نوح

وقتی که حضرت نوح علیه السلام سوار کشتی شد، همه دنیا را سیر کرد، تا به سرزمین کربلا رسید، همینکه به سرزمین کربلا رسید، زمین کشتی او را گرفت، بطوری که حضرت نوح علیه السلام ترسید غرق شود، دستها را به دعا و نیایش برداشت، و پروردگارش را خواند و عرض کرد: خدایا، من همه دنیا را گشتم، مشکلی برایم پیدا نشد، ولی تا به این سرزمین رسیدم ترس و وحشت عجیبی برایم ظاهر گشت، و بدنم لرزید و خوف شدیدی تمام وجودم را گرفت، که تا بحال اینجوری نشده بودم، خدایا علتش چیست؟

حضرت جبرئیل علیه السلام نازل شد و فرمود: ای نوح در این سرزمین سبط خاتم پیغمبران و فرزند خاتم اوصیاء کشته می شود. و روضه کربلا را خواند.

حضرت نوح علیه السلام منقلب گشته و اشکهایش سرازیر شد و فرمود: ای جبرئیل قاتل او کیست که اینطور ناجوان مردانه حسین علیه السلام را بشهادت میرساند؟! حضرت جبرئیل علیه السلام فرمود: او را کسی که نفرین شده اهل هفت آسمان و هفت زمین است می کشد.

حضرت نوح علیه السلام (درحالیکه ناراحت و گریان بود) قاتلین او را لعنت کرد، و کشتی براه افتاد تا به کوه جودی (حرم شریف حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام است) رسید و در آنجا ایستاد.⁽⁷⁾

زخم ترا شویم از اشک دودیده	بوسه بگیرم زرگهای بریده
شکوه برم بر خدا با دل خسته	یک بدن و این همه نیزه شکسته
بسکه مرا زد عدو از ره کینه	سوخت به حال دلم قلب سکینه
قاتل تو می برد محمل ما را	گوشه ویران دهد منزل ما را
خواست به لبهای تو خنده نباشد	بعد تو زینب دگر زنده نباشد

موسم دوری ما و تو رسیده
همسفرم شو به رگهای بریده

داغ تو دیشب چراغ دل ما بود
خیمه آتش زده منزل ما بود⁽⁸⁾

حزن حضرت آدم

وقتی که انوار خمسه طاهره در انگشتان او اشراق نمود، نور جناب امام حسین علیه السلام در ابهام قرار گرفت ، و هر وقت چشم حضرت آدم علیه السلام به ابهامش می افتاد مهموم و محزون می شد. و این اثر تا حال باقی است که هر کس ، خنده بر او غالب شود وقتی که به انگشت ابهام نگاه کند حزن بر او غالب می شود.⁽⁹⁾

دمساز زخمه های جنون می گریستم	ایکاش در عزای تو خون می گریستم
از ابرهای تیره فزون می گریستم	یک سینه داشتم به زلالی آسمان
ایکاش در تمام قرون می گریستم	همناله با تمامی یاران تو حسین
آنگاه می نشستم و خون می گریستم	سر چشمه های اشکم اگر خشک می شدند
وقتی زیبا فتاده نگون می گریستم	عشقت مگر نبود که دست مرا گرفت
ای عشق بی نگاه تو، چون می گریستم	این گریه آبروی من است و دلیل عشق
از مرزهای واژه برون می گریستم ⁽¹⁰⁾	ایکاش در ترنم شعر زلال اشک

حزن نوح

حضرت جبرئیل علیه السلام بنام آن حضرت (حسین علیه السلام) میخی به کشتی حضرت نوح علیه السلام کوبید. از موضع میخ نوری درخشید و رطوبتی مانند خون از آن ظاهر شد که موجب حزن و اندوه حضرت علیه السلام و نوحه او گردید. ⁽¹¹⁾

قطره ای اشک تو یک دریا عطش هرم لبهای تو یک صحرا عطش

در نگاه گرم تو حس می شود یک جهان ایثار، یک دنیا عطش

تانبینی عاشقان را تشنه کام آمدی دریای غیرت با عطش

تا کویر خشک لبهای تو دید سوخت چون خورشید سر تا پا عطش

تشنه بیرون آمدی تا از فرات بی تو دارد آب هم حتی عطش

بی تو در میخانه خُم می شکست علقمه شد بزم غم ، سقا عطش

بعد تو روح بلند عاطفه قطره قطره آب میشد با عطش ⁽¹²⁾

گذر حضرت ابراهیم به کربلا

حضرت ابراهیم علیه السلام سوار بر اسب بود که گذرش به سرزمین کربلا افتاد تا به محل شهادت حضرت ابی عبدالله علیه السلام رسید، اسب حضرت به زمین خورد و حضرت ابراهیم علیه السلام از اسب به زمین افتاد و سرش شکست و خونش جاری گشت و اشکش آمد و مخزون گردید.

در آن حال شروع به استغفار کرد و فرمود: خدایا مگر چیزی از من سرزده که دچار این بلا شدم؟ حضرت جبرئیل علیه السلام نازل شد و فرمود: ای ابراهیم؛ گناهی از تو سر نزد لیکن در اینجا نوه دختر پیغمبر خاتم انبیاء صلی الله علیه و آله پسر خاتم اوصیا کشته می شود و این خونی که از تو جاری شد با خون او موافقت کرد. حضرت ابراهیم علیه السلام با حالت حزن و اندوه فرمود: ای جبرئیل چه کسی او را می کشد؟ جبرئیل فرمود: آن کسی که اهل آسمان و زمین او را لعنت کرده اند و قلم بدون اذن بر لوح به لعن او جاری شده ، و خداوند وحی فرمود: به قلم که تو مستحق ستایش و مدح و ثنا هستی ، بخاطر اینکه این لعن را نوشتی .

حضرت ابراهیم علیه السلام (مخزون و گریان) دستهایش را بلند کرد و یزید را زیاد لعن کرد و اسبش بازبان فصیح آمین گفت .

حضرت ابراهیم علیه السلام به اسبش فرمود: از نفرین من چه چیزی را متوجه شدی که آمین گفتی؟ گفت: ابراهیم یکی از افتخارات من اینست که که تو سوار بر من شوی و وقتی که به زمین خوردم و شما از پشت من افتادی خیلی خجالت کشیدم ، و مسببش هم یزید لعنتی بوده .⁽¹³⁾

دلی خونین چو باغ لاله دارم	به سینه زخم چندین ساله دارم
به نای دل بیاد نینوایت	نواى هفت بند ناله دارم
زاشکت ژاله ها را آفریدند	زداغت لاله ها را آفریدند

بیادت هر نیستان نینوا شد به سوگت ناله ها را آفریدند⁽¹⁴⁾

گریه ابراهیم

وقتی که پرورگار متعال به حضرت ابراهیم علیه السلام دستور داد که بجای حضرت اسماعیل علیه السلام این گوسفند را ذبح کند. (خواست او را امتحان کند که آیا بدستور پرورگارش فرزند دلبدش حضرت اسماعیل را ذبح می کند یا خیر. و رافت پدر و فرزندی او را می گیرد و آن چیزی که در قلب هر پدری نسبت به فرزندش می باشد یا نه.) حضرت ابراهیم علیه السلام محکم و استوار بر دستور خداوند ایستادگی نمود تا به آن ثواب عالی که به مصیبت دیده ها می دهند او هم استحقاق پیدا کند. که الحمدلله هم خوب امتحان پس داد و به آن ثواب هم رسید و خداوند هم گوسفندی برای او فرستاد و فرمود:

این گوسفند را بجای اسماعیل ذبح کن و جهت ارتقاء درجه به حضرت ابراهیم علیه السلام وحی فرمود: ای ابراهیم ؛ محبوب ترین خلق نزد تو کیست؟ عرض کرد: بار پروردگارا خلقی نیافریدی که پیش من محبوب تر از حبیب تو محمد صلی الله علیه و آله و سلم باشد. پروردگار عالم فرمود: آیا او را بیشتر دوست داری یا خودت را؟ عرض کرد: او را بیشتر دوست دارم . خطاب رسید: آیا فرزندت را بیشتر دوست داری یا فرزند او را؟ عرض کرد: فرزند او محبوبتر است . خطاب رسید: آیا ذبح فرزند او به ظلم و ستم به دست دشمنان پیش تو درد آورتر است یا ذبح فرزندت به دست خودت به اطاعت من؟! فرمود: خدایا خب معلوم است کشته شدن ذبح او به دست دشمنان برای قلبم درد آورتر و محزون تر است . در اینجا خداوند متعال برای حضرت ابراهیم علیه السلام روضه خوانی کرد و فرمود: ای ابراهیم گروهی که خود را از امت پیغمبر اسلام محمد صلی الله علیه و آله و سلم می پندارند، فرزندش حسین علیه السلام را بعد از او به ظلم و ستم می کشند و بخاطر این کارشان سزاوار

خشم و غضب من می گردند حضرت ابراهیم با شنیدن این مصائب ناله ای زد و دلش به درد آمد و صدای خود را به گریه بلند نمود.

خطاب رسید: ای ابراهیم ناله و فریاد و هَمَّت را که برای فرزندت اسماعیل که می خواستی بادت خودت به ناراحتی و ناله ذبح کنی ، بر حسین و کشته شدن حسین فدا کردم و بخاطر این گریه و ناله هایی که برای حسین کردی ، بالاترین درجات اهل ثواب بر مصیبت واجب کردم و فدیناه بذبح عظیم. (15)

ای در غمت همین نه دو عالم گریسته چندین هزار عالم و آدم گریسته

عالم چگونه بر تو نگرید کز این عزا جد تو مهتر همه عالم گریسته

تنها نه روح نوح بود بر تو نوحه گر کاروان انبیاء همه با هم گریسته

ادریس و شیث و یوشع و داود و هود و لوط الیاس و خضر و صالح و آدم گریسته

در صحن خلد موسی عمران شکسته دل در بام چرخ عیسی مریم گریسته

تا تشنه دید لعل تو ای شهریار دین خیف و منا و مشعر و زمزم گریسته (16)

نفرین حضرت اسماعیل

گوسفندان حضرت اسماعیل علیه السلام کنار شط و نهر و آب فرات میچریدند که چوپان برای حضرت خبر آورد که چند روز است گوسفندان از این مشرعه آب نمی خورند. حضرت اسماعیل علیه السلام سبب آن را از خداوند متعال پرسید؟! حضرت جبرئیل علیه السلام نازل شد و فرمود: ای اسماعیل سبب آن را از گوسفندان سؤال کن آنها به تو میگویند. حضرت اسماعیل علیه السلام از گوسفندان سؤال کرد که به چه جهت آب نمی خورید؟ گوسفندان به زبان فصیح گفتند: بما خبر رسیده که فرزند تو حسین علیه السلام که نوه دختری پیغمبر محمد صلی الله علیه و آله است در اینجا تشنه کشته می شود. پس ما هم بخاطر این مصیبت محزون و مهموم هستیم و از این شریعه آب نمی خوریم بیاد آن اندوه و غم و غصه ای که برامام حسین علیه السلام وارد شده . حضرت اسماعیل ناراحت و گریان فرمود: چه کسی او را به قتل می رساند. گوسفندان گفتند: قاتلین آن بزرگوار نفرین شده آسمانها و زمین ها و همه خلایق است . حضرت اسماعیل علیه السلام نالان و گریان فرمود: بارالها بر قاتلین حضرتش لعنت فرست .⁽¹⁷⁾

فاش از فلک بر آن تن بی سرگریستی	ز آنروز تا به دامن محشر گریستی
زاشک ستاره دیده ی گردون تهی شدی	بروی بقدر زخم تنش گر گریستی
ایکاش چون فلک بدی اعضا تمام چشم	تا بهر نور چشم پیمبر گریستی
کشتند و از نشان ز مسلمانی ایدریغ	آنرا که از غمش دل کافر گریستی
آه از دمی که بادل چاک از پی دفاع	خواهر بنعش چاک برادر گریستی ⁽¹⁸⁾

مرور حضرت موسی و نماینده اش

یک روز حضرت موسی علیه السلام با حضرت یوشع بن نون علیه السلام در اطراف زمین سیر میکردند که به سرزمین کربلا رسیدند، اتفاقاً کفش حضرت موسی علیه السلام پاره و کف آن جدا شد و خاری به پای حضرتش اثابت کرد و پایش خونی شد و درد کشید، ناراحت و محزون سر به طرف آسمان بلند کرد و فرمود: خدا چه بدی از من سرزده بود که دچار این بلیه شدم .

خداوند متعال به او وحی ، و روضه کربلا را فرمود: اینجا حسینم را شهید می کنند، اینجا خونش را می ریزند، اینجا حسین را محزون و نالان می کنند و من می خواستم خون و حزن تو با او موافق باشد.

حضرت موسی علیه السلام فرمود: خدایا حسین کیست؟! وحی رسید: او سبط محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و سلم و پسر حضرت علی مرتضی علیه السلام است .

موسی ناراحت و گریان شد و فرمود: قاتل او کیست ؟ خطاب رسید: او نفرین شده ماهی دریا و وحشی های بیابان و پرندگان هواست .

حضرت موسی نالان و گریان دستها را بالا برد و یزید را لعنت و نفرین کرد و حضرت یوشع بن نون علیه السلام هم گریان به دعای حضرت موسی علیه السلام آمین گفت و بعد رفتند. (19)

فغان ز سینه بر آمد، زماجرای حسین	بیایا قیامت خون بین ، به کربلای حسین
به نینوای شهادت نگر شهیدان را	بخاک و خون شده غلطان ، به امرورای حسین
قلم چگونه نویسد، حدیث عاشورا	که دیده خون شود از شرح ماجرای حسین
دگر به نام جهان مهر و مه نمی تابد	ستارگان همه یک یک نشستند در عزای حسین
به روز حادثه ، باران تیغ و نیزه گرفت	همی به سینه و پشت و به دست و پای حسین

به بام نیزه بر آمد، چو آن سر خونین
شفق به سرزد و آسمه شد برای حسین

زسوز سینه زینب خبر نداری تو
درون خیمه نشسته کند دعای حسین

خوشا تلاوت قرآن ، به بام نیزه و تیغ
چه خوش بود از بشنوی زنای حسین

کنون که خون خدا در رگ زمان جاری است
بیا بزن به قلّه خون پرچم و لوای حسین

خوشا به کرب و بلای وطن شوم کشته
که جان کوچک خود را کنم فدای حسین

رضای درگه حقم زحق نخواهم هیچ
بجز رضای خدا و به دل ولای حسین

موسی و مناجات

حضرت موسی عَلَيْهِ السَّلَام در مناجات خود عرض کرد: خدایا به چه جهتی امت پیغمبر آخر الزمان صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ را بر سائر امتها فضیلت و شرافت دادی؟! خداوند متعال فرمود: بواسطه ده صفت خوبی که دارند.

عرض کرد: آن ده خصلت و خوبی کدامند که بنی اسرائیل را به آن امر کنم که انجام دهند؟! پروردگار متعال فرمود: نماز و زکات و روزه و حج و جهاد و جمعه و جماعت و قرآن و علم و عاشوراء.

حضرت موسی عَلَيْهِ السَّلَام فرمود: خدایا عاشورا دیگر چیست؟!

خطاب رسید: گریه و عزاداری و مرثیه خوانی در مصیبت فرزند مصطفی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ است، ای موسی هر کس از بندگانم که در آن زمان گریه و عزاداری کند و بر فرزند مصطفی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ مهموم و مغموم گردد، بهشت را برای او جاودان قرار دهم و هر بنده ای که مال خود را در محبت فرزند پیغمبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ صرف نماید از هر چه باشد از طعام و من به او برکت دهم و در برابر هر درهمی که خرج کرده هفتاد برابر به او عنایت کنم. و او را عافیت دهم و او را از گناهانش می آمرزم تا وارد بهشت شود. قسم به عزت و جلالم هر کس که در روز عاشورا یا در غیر آن یک قطره اشک برای حسینم بریزد، ثواب صد شهید را برای او می نویسم. ⁽²¹⁾

باشد فزون ز گوهر غلطان بهای اشگ	خلد برین نهفته بود لابلای اشگ
ای دل بکوش سنگ جهان بشکند ترا	آری دل شکسته بود رهنمای اشگ
نشکن بخیره قیمت این پر بها گهر	زیرا که فوق عرش برین است جای اشگ
یک قطره اش هزار در بسته وا کند	غافل مشو ز پنجه مشگل گشای اشگ

هرگز کسی بقیامت او پی نمیبرد
نشاخت قدر اشگ کسی جز خدای اشگ

گرگوش دل بزمزمه اشگ وا کنی
آید همی نوای انالحق زنای اشگ

اشگ سحر به آینه دل دهد جلا
صافی دل است آنکه بداند بهای اشگ

اشگ بصر غبار گنه میبرد ز دل
گردد سرای دل چمن با صفای اشگ

ما و تو قدر اشگ ندانیم ای دریغ
جان میدهند اهل دعا از برای اشگ

رونق خدا باشگ بصر داده در جهان
گر چه ابوالبشر بنهاده بنای اشگ

((نابت)) اگر سعادت دارین طالبی
دامن بریز از سر شفقت پیای اشگ⁽²²⁾

حضرت موسی در مناجات

حضرت موسی علیه السلام در مناجات خود از پروردگار متعال برای یک نفر از بنی اسرائیل در خواست آمرزش نمود. خداوند تبارک و تعالی فرمود: ای موسی هر کس از من در خواست آمرزش و بخشش کند من او را می بخشم و مورد عفو خود قرار میدهم ، مگر قاتلین حسین علیه السلام . حضرت موسی علیه السلام عرض کرد: پروردگارا این حسین کیست؟! خداوند متعال فرمود: همان کسی است که در کوه طور ذکری از او شنیدی . عرض کرد: قاتلین او چه کسانی هستند؟! خداوند متعال فرمود: گروهی از طاغیان و ظالمان امت جدش در زمین کربلا او را می کشند و اسب او ناله می کند و فریاد می زند الظلیمة الظلیمة من امة قتلت ابن بنت نبیها (فریاد، فریاد، از امتی که پسر دختر پیامبرشان را کشتند). پس بدن او بدون غسل و کفن بر روی ریگها می گذارند و اموال او را به غارت میبرند و اهل و عیال او را به اسیری می برند و یار و یاورانش را می کشند و سرمقدسش را با سر یاورانش بر روی نیزه می گذارند و می گردانند.

ای موسی ؛ اطفال کوچکش از تشنگی میمیرند و پوست بدن بزرگانشان از تشنه گی جمع می شود، هر چه استغاثه و امان می خواهند کسی آنها را یاری نمی کند و امان نمی دهد. حضرت موسی علیه السلام گریه کرد و عرض کرد: ای پروردگارا چه عذابی برای قاتلین او هست . خداوند متعال فرمود: عذابی که اهل آتش از شدت آن عذاب به آتش پناه میبرند رحمت من و شفاعت جدش به آنها نخواهد رسید و اگر برای کرامت و بزرگواری آن حضرت نبود من همه آنها را به زمین فرو می بردم .

حضرت موسی علیه السلام فرمود ؛ پروردگا را از آنها و کسانی که راضی بکار آنها باشند بیزارم . خداوند متعال فرمود: من برای تابعین آن حضرت رحمت قرار

دادم . و بدان : هرکس که بر او گریه کند و یا دیگری را بگریاند یا خود را مانند
گریه کنندگان در آورد، بدن او را بر آتش حرام میگردانم .⁽²³⁾

حضرت خضر

حضرت موسی علیه السلام به حضرت حضر نبی علی نبینا وآله و علیهم السلام رسید و بعد از احوال پرسی ، حضرت موسی علیه السلام برای حضرت خضر علیه السلام از فضائل و مناقب آل محمد صلی الله علیه و آله و سلم فرمود و بعد از مصائب و ابتلائات آنها نقل کرد تا به قضیه حسین علیه السلام رسید صدای آنها به ناله و گریه بلند شد. (24)

گریه در ماتمت از شادی دوران خوشتر آری از عیش جهان دیده گریان خوشتر

غمت ای لاله خونین به دل ماست هنوز بر دل این مَهر غم از مَهر سلیمان خوشتر

خاک کوی توبه هر درد شفا بخش بود کوی دلجوی تو از روضه رضوان خوشتر

خاک آن وادیه چون گشت عجین باخونت آن تراب آمده از لاله نعمان خوشتر

تا که شاداب شود مزرعه دین گفتی خفتن اندر یم خون با تن عریان خوشتر

همه جا بود شعار تو حسین جان بر خلق مردن از زندگی سر به گریبان خوشتر

مرگ یکبار بود ناله و شیون یکبار گردهم زود بر این مخمصه پایان خوشتر

بشکستی قفس تن نشکستی پیمان گفتی از جان برود بر سر پیمان خوشتر

ببریدی ز جوانان نبریدی ز خدا که تو را لطف حق ار داغ جوانان خوشتر

اذن میدان به پسر دادی و گفتی بخرام در برم ای قدت از سرو خرامان خوشتر

نشدی تابع زور و سخت بود چنین مرگ باشد به من از بیعت دو نان خوشتر

تا رخ خون جبین ریخت تو را بسرودی سرخ رویی ز خجالت بر جانان خوشتر

خوش بود از لب لعل تو شنیدن قرآن لیک از عرشه نی خواندن قرآن خوشتر

ثابتم مهر تو را از دو جهان دارم و بس این متاعم بود از نعمت امکان خوشتر⁽²⁵⁾

حضرت سلیمان علیه السلام

روزی حضرت سلیمان علی نبینا وآله و علیه السلام روی فرش و بساطش با لشکریان نشسته بود و در هوا سیر می کرد، باد بساط آن حضرت را بسوی مقصد حرکت می داد. در مسیر راه گذرش به سرزمین کربلا افتاد، ناگاه بساط حضرت سه مرتبه دور خودش پیچید بطوری که حضرت و لشکریانش همه ترسیدند که سقوط کنند. بعد باد آرام گرفت و ساکت شد و بساط و فرش را در سرزمین کربلا فرود آورد. حضرت سلیمان علیه السلام ناراحت شد و باد را توبیخ کرد و فرمود: چرا اینجوری شدی و چرا اینجا فرود آمدی؟! باد به امر پروردگار متعال شروع به روضه خوانی و مرثیه خوانی و ذکر مصیبت حضرت سیدالشهداء نمود و گفت: ای سلیمان در همین جا حسین علیه السلام را به قتل رسانیدند. همین جا بود که نوه پیغمبر اسلام محمد مختار صلی الله علیه و آله و سلم و پسر علی کرار را شهید کردند. حضرت سلیمان علیه السلام گریه کرد و بعد فرمود: چه کسی او را شهید می کند؟! گفت: یزید پلید که نفرین شده تمام آسمان و زمین است.

حضرت سلیمان علیه السلام هر دو دستشان را بالا بردند. و یزید و اتباعش را نفرین کردند و تمام لشکریان از انس و جن ... آمین گفتند. سپس باد وزیدن گرفت و بساط و فرش را بحرکت در آورد. (26)

دلم از واقعه کربلا پر خون است	زین الم ز ابر بصر دامن من جیحون است
میپید مرغ دل اندر برم از داغ حسین	دیده از اشگ بصر تا به ابد گلگون است
شد کمان قامت کلثوم ز داغ عباس	زینب زار از این واقعه دل پر خون است
آه از آندم که زدند آتش کین در حرمش	دل بشد خون و روان از بصرم جیحون است
یاد سرو قد اکبر چو نماید بجهان	ام لیلائی ستم دیده زغم مجنون است

هم سکینه شده غمگین ز غم داغ پدر
عابدین همدم رنج و الم آن دلخون است

شد رباب از غم مرگ علی اصغر بی تاب
نالہ او ز زمین تا زیر گردون است

هم رقیه ز غم مرگ پدر گریه کنان
زینبش مویہ کنان سر بسوی هامون است

خامہ منشق شد از این شرح الم (مرتضوی)
قلم افتاد زبس شرح غمش افزون است (27)

حضرت عیسیٰ علیه السلام

حضرت عیسیٰ علیه السلام با حواریون در بیابان سیاحت می کردند، در اثناء راه مسیرشان به سرزمین کربلا افتاد. دیدند، شیری دستهای خود را پهن کرده و راه را بر آنها گرفته . حضرت عیسیٰ علیه السلام جلوی شیر آمد و فرمود: چرا اینجا نشسته ای و ما را رها نمی کنی که برویم؟! شیر با زبان فصیح گفت : من به شما راه نمی دهم ، تا اینکه یزید قاتل امام حسین علیه السلام را لعن کنید. حضرت عیسیٰ علیه السلام فرمود: حسین کیست؟ شیر گفت : او نوه دختری حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم و آله نبی امی و پسر حضرت علی ولی علیه السلام است .

حضرت عیسیٰ علیه السلام نالان و گریان فرمود: قاتلش کیست؟! شیر گفت : او یزید است که نفرین شده همه وحشیها و درندگان است ، خصوصا در ایام عاشورا. (خلاصه روضه کربلا را خواند که حضرت عیسیٰ و حواریون گریه زیادی نمودند. بعد حضرت عیسیٰ علیه السلام دستهایش را بالا برد و با حال گریه یزید را لعن کرد و یارانش هم به دعای حضرت آمین گفتند. سپس شیر از آنجا دور شد.)⁽²⁸⁾

ایدوست در هوای تو می سوزم	می سوزم و برای تو می سوزم
چون ابر از فراق تو می گریم	چون شمع در هوای تو می سوزم
پروانه وار از شرر عشقت	تا جان کنم فدای تو می سوزم
دل با تو آشنا شد و می سوزد	من هم ز آشنای تو می سوزم
دارم به سینه داغ عزیزانت	چون لاله در عزای تو می سوزم
از درد اشتیاق تو می نالم	از داغ کربلای تو می سوزم
من ذره حقیر و تو خورشیدی	در سایه لوای تو می سوزم
مهتر بهشت و این عجب ای مولا	که امروز با ولای تو می سوزم

در حسرت حریم تو روز و شب تا سر نهم بیای تو می سوزم
فردا مرا سزد که نسوزانند که امروز از برای تو می سوزم⁽²⁹⁾

غم درد حسین

در تفسیر آیه (واذکر من الکتاب اسماعیل انه کان صادق الوعد و کان رسولا) اسماعیل بن ابراهیم علیه السلام نبود، بلکه مقصود از آن پیامبری از پیامبران عظام بوده که حق تعالی وی را به طرف قومش مبعوث فرمود، متاسفانه قومش او را گرفته و پوست سر و صورتش را کردند.

خداوند متعال فرشته ای را نزدش فرستاد و عرضه داشت : خداوند متعال مرا به سوی تو فرستاده و امر کرده که به تو عرض کنم که هر چه می خواهی از او بخواه تا به تو عنایت شود.

حضرت اسماعیل با حال گریه فرمود: از خدا بخواه که آنچه از بلا و محنت به حسین علیه السلام می رسد مرا پیرو آن حضرت کن و به من آن توجه را عنایت فرما.

نوحه سرایی حضرت زکریا

حضرت زکریا علیه السلام از پروردگار متعال خواست که اسماء خسته پنج تن آل عبا (علیهم السلام) را به او بیاموزد. جبرئیل بر آن حضرت نازل شد و اسم پنج تن (علیهم السلام) را به او یاد داد. وقتی که حضرت زکریا علیه السلام اسم حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم و فاطمه علیها السلام و حسن علیه السلام را می فرمود، هم و غم او برداشته می شد و اندوهش بر طرف می گشت ، ولی وقتی که اسم حضرت حسین علیه السلام را فرمود، گریه گلوگیر او می شد و پشت سر هم نفس می زد.

روزی فرمود: خداوندا چرا من وقتی اسم آن چهار حضرت را می برم با نام آنها غم و غصه ام بر طرف می شود ولی تا اسم حسین را می برم اشک از چشمانم سرازیر می شود. و نفسم منقطع و هیجانی می شود؟!

خداوند تبارک و تعالی ، حضرت زکریا را از قصه امام حسین علیه السلام با خبر کرد و روضه کربلا را برای آن حضرت تعریف کرد. و به او فرمود: **کهیحص**. کاف
: اسم کربلاست . هاء: هلاک عترت طاهره .

یاء: یزید قاتل ظلم کنند بر حسین علیه السلام .

عین : عطش حسین علیه السلام .

صاد: صبر حسین علیه السلام بر مصائب .

وقتی که حضرت زکریا علیه السلام این کلمات را شنید، سه روز درب مسجد را بست و از رفت و آمد مردم به مسجد ممانعت نمود و مشغول گریه وزاری و مرثیه خوانی شد.⁽³⁰⁾

ای حسینی که جهان در محنت خون گرید آسمان بر تو و قبر و وطنت خون گرید

گلشن عشق بود کربلایت اما عوض خنده گل این چمننت خون گرید

بود آخر سخت زمزمه واعطشا
دل هر سوخته بر آن سخت خون گرید

جامه پوشید ترا زینب و هنگام وداع
دید بر پیکر تو پیرهننت خون گرید

بسکه با نیزه و شمشیر به جاننت زده اند
هر سر موی تو بر زخم تنت خون گرید

شد کفن کهنه حصیری به تن صد چاکت
زخمهای بدنت بر کفنت خون گرید

همه از داغ تو گریند ولی باز حسین
دیده تو به یتیم حسنت خون گرید

در شب یازدهم انجمنی بود ترا
دل ما از غم انجمننت خون گرید

نیمی از راه بلا را تو بسر پیمودی
عالمی بر سر دور از بدنت خون گرید

زغمت بسکه دل ما و ((مؤید)) خون است
دل آن سوخته چون چشم منت خون گرید

(31)

گریه حوریه

حضرت خاتم انبیاء محمد ﷺ فرمود: شب معراج حضرت جبرئیل علیه السلام دست مرا گرفت و داخل بهشت نمود و من مسرور بودم ، سپس دیدم درختی از نور در آنجاست که دو ملک زیر آن تا روز قیامت به درست کردن زیور و حلّه مشغولند. سپس جلو رفتم ، دیدم یک سیب بزرگی که به بزرگی آن ندیده بودم آنجاست ، پس یک دانه از آن را گرفتم و شکافتم . ناگهان حوریه ای از آن ظاهر شد که مژگانش مانند اطراف سر بال بود. گفتم : تو مال کیستی ؟ حوریه گریه ای کرد و گفت : من از آن فرزند مظلوم تو حسین بن علی علیه السلام هستم .⁽³²⁾

ای حسین ، ایکه ز داغت در و دیوار گریست	هر دل زنده و هر دیده بیدار گریست
انبیاء را همه دل سوخت به مظلومی تو	اولیاء را همگی دیده و، دل زار گریست
در دل نوح غم تشنگیت طوفان کرد	که به طوفان زد و چون موج گرانبار گریست
گفت چون واقعه کربلا را جبریل	فاطمه ناله زد و، احمد مختار گریست
دید در خواب ترا چون بدل لُجه خون	با دلی غرقه بخون حیدر کرار گریست
بود ذکر عطشت پیشتر از خلقت آب	ایکه ابر، از غم تو بر سر کهسار گریست
پیش دریا چو نظر کرد بحالت عباس	خون دل در عوض اشک ، علمدار گریست
گرچه از تاب تب و سوز عطش اشک نداشت	از غم بیکسیت نرگس بیمار گریست
برزمین مانند تنت ثابت و سیار سرت	هم به سر هم به تنت ثابت و سیار گریست
از همه بیش ((مؤید)) دل زینب می سوخت	که چو شمعی که بگرید به شب تار گریست ⁽³³⁾

مجلس گریه

مرحوم آیه الله آشیش جعفر شوشتری رضوان الله تعالی علیه در کتاب خصائص الحسینه در ارتباط با گریه پیغمبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ قبل از تولد امام حسین عَلَيْهِ السَّلَام می فرماید: مسجد پیغمبر و در اینجا مرثیه خوان گاهی جبرئیل عَلَيْهِ السَّلَام بود، و گاهی پیغمبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ و گاهی ملک قطر زمین، و گاهی دوازده ملک که بصورت مختلف آمدند و مرثیه حضرت را گفتند، و گاهی همه ملائکه چنانکه در خبر است که هیچ ملکی باقی نماند، مگر اینکه آمد و تعزیت آن حضرت را به فرزندش حسین عَلَيْهِ السَّلَام گفت. و این مجالس در تحت ضبط و حصر نیامده، و هر چه بخواهم به عدد در بیاورم این مجالس نبویه را از حیثیت احوال، امکانه و ازمنه و غیر آن، می بینم ممکن نیست، زیرا که از تتبع اخبار چنین ظاهر می شود که از اول ولادت حسین عَلَيْهِ السَّلَام بلکه از اول حملش تمام مجالس پیغمبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ به مجلس مرثیه آن سرور بود.

در شب و روز، در مسجد و خانه، و بساتین و کوچه و بازار، و سفر و حضر، در خواب و بیداری، گاهی خود بیان میفرمود از برای اصحاب، و گاهی از ملائکه استماع می نمود، گاهی به خاطر می آورد، پس آه می کشید، گاهی تصور حالات او را می نمود. پس گاهی می فرمود: گویا می بینم او را که استغاثه می کند و کسی یاریش نمی کند، و گاهی می فرمود: گویا می بینم اسیران را که بر شتران سوارند، و گاهی می فرمود: گویا می بینم که سر او را هدیه از برای یزید میبرند، پس هر کس نظر کند به آن سرو فرحناک شود، در میان زبان و قلبش خدا مخالفت اندازد، گاهی می فرمود: صبرکن ای اباعبدالله.

(34)

چشم ما چشمه اشک است و دل ما خون است
 ز حدیثی که از آن خاطره دلها خون است

چه توان بود به جز واقعه کربلا
 که زیادش دل هر بنده و مولا خون است

تا ابد نهضت مردانه و خونین حسین
 ثبت بر صفحه تاریخ جهان با خون است

هر دلی خون شود از این غم جانسوز ولی
 بیشتر از همه دلها دل زهرا خون است

چه بلا خواست که در ساحل دریای فرات
 زکران تا به کران ساحل دریا خون است

گوش تا می شنود، زمزمه واعظشاست
 چشم تا می نگرد دامن صحرا خون است

تشنه گان را ز عطش خون دل از دیده رود
 آب نایاب و بود آنچه که پیدا خون است

ساقی تشنه لبان خفته بر آب ولی
 عوض آب روان بر لب سقا خون است

وه چه زیباست رخ شبهه پیمبر اما
 زچه رو پرده آن صورت زیبا خون است

زدم از خون دل این نامه جانسوز رقم
 که ((مویذ)) دلم از این غم عظمی خون است⁽³⁵⁾

گریه هنگام تولد

حضرت صفیه دختر عبدالمطلب علیه السلام فرمود: من قابله حضرت امام حسین علیه السلام بودم. وقتی که آن حضرت متولد شد، حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: ای عمه فرزندم را بیاور ببینم. گفتم: یا رسول الله هنوز آن را پاکیزه نکرده ام. حضرت فرمود: تو آن را پاکیزه کنی؟! خدا آن را پاکیزه و مطهر خلق کرده. وقتی که قنداقه حضرت امام حسین علیه السلام را خدمت آن حضرت بردم، قنداقه را در دامن گذاشت و زبان مبارک خود را در دهان حضرت امام حسین علیه السلام نهاد، آنحضرت چنان می مکید که گویا شیر و عسل از زبان آن حضرت به دهان آقازاده میآید. بعد پیشانی و میان دو دیده او را بوسیده و قنداقه حضرت را بمن داد، در این هنگام صدای گریه حضرت بلند شد و سه مرتبه فرمود: خذالعنت کند گروهی را که تو را شهید می کنند. گفتم: پدر و مادرم فدای شما شوند، چه کسی او را خواهد کشتفرمود: باقی مانده جمعی از ظالمان و ستمگران بنی امیه.

(36)

در فلک عیسی مریم به عزای تو گریست	ایکه چشم ملک العرش برای تو گریست
میتوان گفت برای تو خدای تو گریست	چون علی چشم خدا بود برایت گریان
چونکه بشنید ز جبریل رثای تو گریست	آدم بوالبشر از بهر تو شد نوحه سرا
آب آتش شد و آتش به هوای تو گریست	بسکه جانسوز بود واقعه کربلات
آسمان نعره زد و چرخ به پای تو گریست	تا سرت را به بسر نیزه اعداد دیدند
که چهل سال پس از کربلای تو گریست	چه مگر دید در آن روز امام سجّاد
بسرت مهدی موعود برای تو گریست (37)	بیشتر از همه کس ای پسر خون خدا

فطرس ملک

وقتی که حضرت سیدالشهداء علیه السلام متولد شد، خداوند تبارک و تعالی حضرت جبرئیل علیه السلام را با هزار ملک بر پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم نازل فرمود که به پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم تهنیت گوید. همینطوری که حضرت جبرئیل علیه السلام بر پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم نازل می شد گذرش به جزیره ای که فطرس یکی از ملک مقرب که از حاملان عرش الهی بود که بر اثر اشتباهی که از او سرزده بود و در آن جزیره زندان شده بود و بالش شکسته بود و به عذاب گرفتار بود و در بعضی روایات به مژه های چشمش معلق و آویزان بود و از زیر او دود بدبویی می آمد افتاد.

فطرس وقتی که جبرئیل علیه السلام را با ملائکه ها دید، گفت: ای جبرئیل با این همه ملک کجا می روی؟! آیا خبری شده؟

حضرت جبرئیل علیه السلام فرمود: خداوند متعال به حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم نعمتی کرامت فرمود. و مرا فرستاده که از جانب خودش به او مبارک باد بگویم.

فطرس گفت: ای جبرئیل اگر می شود مرا هم با خود ببرید شاید حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم برای من دعا کند و من از این گرفتاری نجات پیدا کنم.

حضرت جبرئیل (بقول ما دلش سوخت و) فطرس را با خودش به محضر مقدس حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم آورد. وقتی که خدمت حضرت رسید از طرف حق تعالی تهنیت گفت در ضمن سفارش حال فطرس را هم خدمت آن بزرگوار کرد. حضرت فرمود: ای فطرس خودت را به این مولود مبارک بمال که انشاء الله حالت خوب می شود. فطرس، میگریست و خود را به قنداقه حضرت اباعبدالله علیه السلام مالید، به محض مالیدن متوجه شد پرشکسته اش خوب شد و خدا بخاطر حضرت امام حسین علیه السلام توبه اش را قبول کرد. خلاصه بالا رفت و چون به آسمان رسید گریه می کرد و صدا می زد: ای ملائکه ها من آزاد شده حسینم.

کیست کسی مثل من که آزاد کرده حسین باشد، بعد برگشت ، و گفت : ای رسول خدا به همین نزدیکی های می آید که این مولود را خواهند کشت و روزه کربلا را برای پیغمبر ﷺ تعریف کرد، هم خودش و هم پیغمبر و هم تمام ملائکه ها گریه کردند و بعد گفت : یا رسول الله در مقابل این حقی که این مولود گردن من دارد من ضامن می شوم که هر کس به زیارت این شهید غریب برود یا اشکی برای او بریزد چه از راه دور و نزدیک آن سلام و گریه را به حضرتش ابلاغ کنم ... (38)

اشکم ز هجر روی تو خوناب شد حسین	مویم ز غصه رشته مهتاب شد حسین
هر جا کنار آب نشستم ز داغ تو	از بسکه سوختم جگرم آب شد حسین
جانسوزتر ز داغ تو دیگر کسی ندید	خورشید هم ز داغ تو در تاب شد حسین
یادت که بود مونس جانم به روزها	شبه چرخ گوشه محراب شد حسین
باز آمدم به شام کنار رقیه ات	جائی که نور چشم تو در خواب شد حسین
تو غرق خون به خاک فتادی و تشنه کام	اما بنای زینبت از آب شد حسین (39)

خبر جبرئیل

حضرت جبرئیل عَلَيْهِ السَّلَامُ پیش از ولادت حضرت سیدالشهداء بر حضرت رسول اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نازل شد، و فرمود: خداوند متعال به تو پسری میدهد که امت تو بعد از تو او را شهید خواهند کرد. حضرت رسول صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صدای گریه شان بلند شد و فرمود: ای جبرئیل ما به اینچنین فرزندی احتیاج نداریم. این حرف و بحث سه مرتبه تکرار شد. حضرت رسول صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، حضرت امیرالمؤمنین علی عَلَيْهِ السَّلَامُ را طلبید و موضوع را با حضرتش در میان گذاشت. حضرت علی عَلَيْهِ السَّلَامُ هم گریه ای کرده فرمود ما به اینچنین فرزندی احتیاج نداریم. و این بحث سه مرتبه تکرار شد. حضرت رسول صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمود: یا علی در عوض از حسین عَلَيْهِ السَّلَامُ فرزندی خواهند آمد که همه امام و وارث آثار پیغمبران و خازنان علوم اولین و آخرین خواهند بود. حضرت امیرالمؤمنین عَلَيْهِ السَّلَامُ خدمت حضرت بی بی دو عالم فاطمه زهرا عَلَيْهَا السَّلَامُ تشریف آورده و جریان را برای ایشان تعریف کردند، حضرت زهرا عَلَيْهَا السَّلَامُ خیلی ناراحت شد و گریه نمود و فرمودند: ما احتیاجی به اینجور فرزندی نداریم. این بحث و گفتگو سه مرتبه بین حضرت علی عَلَيْهِ السَّلَامُ و بی بی دو عالم رد و بدل شد و حضرت او را بشارت به فرزندان امام او و پیشوایان و وارثان و خازنان علم نبوت ... دادند. تا حضرت زهرا سلام الله علیها راضی شد... (40)

خیمه شد از اشک چشم تشنگان دریا	داده پیغام اصغر از گهواره بر سقا
جسم اصغر گشته آب از قحط آب امشب	اشک خجلت ریزد از چشم رباب امشب
از لب خشک سکینه این ندا آید	نالہ هر طفل معصومی جدا آید

با اشاره مشک خشکیده سخن گوید کودکی با ناله و رنج و محن گوید
خون غیرت در رگ سقا بجوش آید از تمام خیمه ها او را بگوش آید
نونهال کوچکی از گلبن زهرا زیر خاری جان دهد لب تشنه در صحرا
تشنگی افکنده آتش در دل دریا مانده تصویر سکینه بر دل دریا⁽⁴¹⁾

گریه حضرت زهرا (علیها السلام)

حضرت رسول اکرم ﷺ به حضرت زهرا سلام الله علیها ولادت حضرت سیدالشهدا علیه السلام و بعد قضیه کربلا را تعریف نمود و شهادت آن حضرت را بازگو کرد چنانچه خداوند متعال در قرآن به آن اشاره فرمود: ((ووصینا الانسان بوالديه حسنا حملته امه کرها ووضعتہ کرها)) یعنی ما به انسان وصیت کردیم که به پدر و مادرش نیکی کند، زیرا مادر، او را با کراهت وضع حمل کرد... در تفسیر دارد که او را با کراهت حمل می نمود، حضرت زهرا علیه السلام آن مولود حضرت حسین علیه السلام بود که وقتی فهمید اینکه حمل می کند به شهادت می رسد. بی بی دو عالم علیه السلام خیلی ناراحت و مهموم و مغموم و گریان شدند..⁽⁴²⁾

دوست دارم در غم سالار مظلومان بگریم	بوسه باران سازم آن لعل لب عطشان بگریم
دوست دارم بر تن پاکی که شد بعد از شهادت	استخوانش خرد در زیر سم اسبان بگریم
دوست دارم بر لب خشکیده ای کاندلر سر نی	پیش دشمن خواند با آوای خوش قرآن بگریم
دوست دارم کربلا بودم در آن روز مصیبت	تا برای غربتش با ناله و افغان بگریم
دوست دارم خیمه ماتم کنم بر پا بهر جا	تا بیاد خیمه سوزان او از جان بگریم
دوست دارم سر بزائوی غم و ماتم گذارم	تا قیامت در عزایت هم چنان یاران بگریم
دوست دارم نوحه خوان محفل انس تو باشم	یا پریشان چون فراز از ماتمت پنهان بگریم

گریه پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم

چون روز هفتم تولد حضرت سیدالشهداء عَلَيْهِ السَّلَام شد، حضرت رسول صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تشریف آوردند و فرمودند: فرزندم را نزد من بیاور. قنداقه حضرت را به دست حضرت رسول صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ دادند و حضرت گوسفند سیاه و سفیدی برای امام عقیقه کرد و یک رانش را به قابله داد و سر مبارک حضرت حسین عَلَيْهِ السَّلَام را تراشید و به وزن موی حضرتش نقره تصدق کرده و خلوق بر سر مبارکش مالید سپس او را بر دامن خود گذاشت و گریه زیادی کردند و فرمود: ای اباعبدالله خیلی بر من گرانست کشتن تو. اسماء می گوید: گفتم پدر و مادرم فدای شما باشد این چه خبری است که شما می فرمائید؟ و عوض شادی گریه می کنید؟! حضرت رسول صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمود: گریه ام برای این فرزند دلبندم است که گروهی کافر و ستمکار از بنی امیه او را خواهند کُشت و خدا شفاعت مرا به آنها نمی رساند، و آنها رخنه در دین خواهند کرد، خداوندا از تو مسئلت میکنم آنچه را که حضرت ابراهیم در حق فرزندان و ذریه اش از تو در خواست کرد، خداوندا دوست بدار دوستان او را و لعنت کن دشمنان آنها را لعنتی که آسمان و زمین را پر کند...⁽⁴⁴⁾

چشم گریان چشمه فیض خداست	هم پشیمانی از جرم و گناهست
گریه کن از ترس و از خوف خدا	گریه بر هر درد بی درمان دواست
در قیامت چشمها گریان بود	جز همان چشمی که گریان از خوف خداست
دیگر آن چشمی که شادان باشد او	آن عزادار حسین مصطفی است
دیگر آن چشمی که شاد و خرم است	آن چشمی که از حرام پوشاست
گریه کن بهر حسین شاه شهید	اشک چشم تو شفای دردهاست

هر کسی کوثر ببیند خرم است کوثر هم شاد از عزادار حسین مرتضی است (45)

اشک رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم

ام الفضل دختر حارث گفت: خدمت حضرت رسول الله ﷺ بودم، عرض کردم یا رسول الله دیشب خواب بدی دیدم حضرت فرمود: چه خوابی دیدی؟ گفتم، خواب خیلی بد و سختی بود. حضرت فرمود: چه دیدی؟ عرض کردم: در خواب دیدم که پاره ای از بدن شما جدا شد و در آغوش من افتاد. حضرت فرمود: خواب خوبی دیدی، از حضرت فاطمه پسری متولد می شود که در آغوش تو می باشد. بعد امام حسین علیه السلام متولد شد و همانطور که حضرت فرموده بودند، در آغوش من بود. یکروز بر پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم وارد شدم و حضرت سیدالشهداء را هم با خود برداشته بردم و در آغوش پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم گذاشتم، یک وقت دیدم حضرت دارد اشک می ریزد. عرض کردم، پدر و مادرم قربانت گردد یا رسول الله چه شده که شما را در حال گریه می بینم؟! حضرت فرمود، جبرئیل پیش من بود و به من خبر داد که گروهی از امتم این پسر را می کشند. عرض کردم: این حسین؟! فرمود: بلی، همین حسین را، و مقداری تربت سرخ بود برایم آورد. ⁽⁴⁶⁾

غبار غم چرا بگرفته روی گنبد گردون	چرا از دیدگان جاری شده سیلاب اشک و خون
چرا از هر طرف برخاسته طوفانی از ماتم	چرا اوضاع واحوال جهان گردیده دیگرگون امشب
چرا عیسی پریشان گشته در چارم فلک	ملایک از چه ماتم زار و گریانند برگردون
شده برپا عزا در بارگاه کبریا گویی	که غوغای عزاداری شد از نه آسمان بیرون
مگر پرپر شده گلهای گلزار نبی کز غم	هزاران گلستان راست ناله از هزار افزون ⁽⁴⁷⁾

صدای ناله جانسوز

امّ سلمه می فرماید: روزی حضرت رسول الله ﷺ در خانه من نشسته بود فرمود: هیچکس نزد من نیاید، من منتظر نشسته بودم که حضرت سیدالشهداء علیه السلام داخل شد، ناگهان صدای ناله جگر سوز پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم را شنیدم که گریه میکرد. وقتی من با خبر شدم ، دید حضرت حسین علیه السلام در آغوش و پهلوی حضرت نشسته و حضرت دست به سر مبارک حسین علیه السلام می کشد و گریه می کند رفتم جلو و عرض کردم : آقا جان بخدا قسم وقتی که وارد شد من متوجه نشدم . حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: الآن حضرت جبرئیل علیه السلام با ما در خانه بودو گفت : آیا حسین را دوست داری ؟ گفتم : بله . دوستش دارم نه بخاطر دوستی دنیا. حضرت جبرئیل علیه السلام فرمود: امت تو در سرزمین کربلا او را می کشند. بعد مقداری از خاک آن زمین را آورد و به پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم نشان داد. (50)

قبیله بنی اسد با اشگ دیده	در جستجوی پیکری در خون طپیده
سرتای دشت بلا محراب خونست	پوشیده از گلهای سرخ و لاله گونست
کبر و اصغرش جسم آب آورش	الله الله یــــا ثــــارالله (51)

خاک اشک زا

حضرت علی علیه السلام فرمود: یکروز خدمت حضرت پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم وارد شدم ، دیدم چشمان مبارک حضرت گریان است ، عرض کردم : پدر و مادرم فدای شما ای پیغمبر خدا چه شده؟! آیا کسی شما را ناراحت کرده؟! چرا گریه می کنید؟! حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: چند لحظه قبل حضرت جبرئیل علیه السلام نزد من آمده بود و به من فرمود: حسین در (کنار) شط فرات کشته می شود بعد فرمود: آیا می خواهی از تربتش استشمام کنی؟ گفتم : بله دستش را دراز کرد و مشتت از آن خاک برداشت و آن را به من داد مقداری بوئیدم ، بی اختیار اشکم جاری شد و اسم آن سرزمین کربلا است .⁽⁵²⁾

هر که شد از سر اخلاص عزادار حسین	نام او ثبت نمایند به طومار حسین
ای خوش آن پاک سرشتی که غم خود بنهاد	شد در این عمر پریشان دل و غمخوار حسین
ای خوش آنکس که حسینی شد و از روی خلوص	پیروی کرد زاندیشه و افکار حسین
گر بخوبان جنان فخر فروشند رواست	یارب این منصب شاهانه زما باز مگیر
روز محشر همه یاران و فادار حسین	تا که پیوسته بمانیم عزادار حسین
گر چه هستیم گنه کار خدایا مگذار	در قیامت دل ما حسرت دیدار حسین ⁽⁵³⁾

شهید کربلا

چون دو سال از ولادت حضرت سیدالشهداء عَلَيْهِ السَّلَامُ گذشت ، حضرت رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ به سفری رفت ، پس روزی در اثناء راه ایستاد و فرمود (**انالله وانا اليه راجعون**) (ما از خدائیم و بسوی او باز می گردیم) . و گریه زیادی کرد. چون سببش را سؤال کردند: فرمود: جبرئیل مرا از زمینی که نزد شط فراط است خبر داد که آن را کربلا میگویند، فرزندم حسین عَلَيْهِ السَّلَامُ را در آنجا شهید می کنند، گویا می بینم محل شهادتش و موضع دفنش را، و گویا اسیران را سوار بر جهاز شتران سوار می بینم و سر فرزندم حسین را به هدیه می برند...⁽⁵⁴⁾

چونکه یاد آرم زدشت کربلا با شور و شین	مینمایم گریه از بهر علمدار حسین
هر کس آرد در نظر لب تشنگان کربلا	میشود آگاه بر اطفال بی یار حسین
روز عاشورا سکینه تشنه لب مشکی گرفت	نزد عمویش ابالفضل وفادار حسین
گفت عموجان تو سقا باشی و ما تشنه لب	فکر آبی کن عموجان ای سپهدار حسین
حضرت عباس چون بشنید از وی این سخن	مشک بگرفت از سکینه آن علمدار حسین
گشت وارد در شریعه ساقی لب تشنگان	مشک را از آب پر کرد آن وفادار حسین
کف بزیر آب برد و خواست نوشد از فرات	یاد آورد آنزمان از دختر زار حسین
مشک بر دوش آب ناخورده شدی از شط برون	شد سوار آنگاه گفت ای حی دادار حسین
من رسانم آب را در خیمه آل رسول	بهر آن لب تشنگان اطفال بی یار حسین ⁽⁵⁵⁾

سیدالشهدا علیه السلام

پس از مراجعت از سفری حضرت رسول اکرم ﷺ با حزن و اندوه بالای منبر رفت حضرت حسن و حسین علیهم السلام را هم به همراهش بالای منبر برد، پس خطبه ای خواند و موعظه نمود، پس دست راست بر سر حسن علیه السلام و دست چپ را بر سر حسین گذاشت و فرمود: خدایا، محمد بنده و پیغمبر تو است، و این دو نفر از نیکان عترت منند. و اخیار عشیره من، و بهترین ذریه من و کسانی که بعد از خود در میان امت می گذارم و بدرستی که جبرئیل به من خبر داد که این پسر را به زهر می کشند، و این دیگری را به شمشیر شهید می کنند. خدایا شهادت را بر او مبارک گردان و او را سید الشهداء قرار ده به قاتل او برکت مده و آنها را به اسفل درک جهیم برسان. راوی گوید: سپس صدای ناله و گریه از اهل مسجد بلند شد، حضرت فرمود: ایها الناس بر او گریه می کنید و او را یاری نمی کنید؟ خدایا تو یاور او باش، ای مردم من دو چیز نفیس یا سنگین در میان شما می گذارم، یکی کتاب خدا و دیگری عترت خود را که میوه دل و ثمره فواد من هستند و آن دو از هم جدا نمیشوند، تا بر حوض به من وارد شوند. آگاه باشید که از شما سؤال نمی کنم، مگر آنچه مرا خدا امر کرده است، و آن این است که سؤال می کنم از شما مودّت و دوستی آنها. پس بترسید از اینکه به نزد من آید و حال اینکه به عترت من اذیتی کرده باشید و به ایشان ظلم تعدی کرده باشید⁽⁵⁶⁾

می روم از سر کوی تو و خون میگیریم با دل غم زده از سوز درون میگیریم

همه اشیا نگرانند به گرییدن من تو هم از خاک به بین عمه که چون میگیریم

کاروان عازم راه است و من خسته هنوز بر سر قبر تو افتاده و خون میگیریم

میروم بی تو و از سوز درون میگیریم	آمدم با تو در این غمکده شام ولی
دیگر تو بی از هجر صبر و سکون میگیریم	عمه جان منکه بهر رنج و غمی کردم صبر
همچو ابر از ستم چرخ نگون میگیریم	همچو مرغ سحر از داغ غمت مینالم
چون مجال آمده در دست کنون میگیریم	آنچه در سینه غم عقده بهم پیوستم
فارغ از سرزنش دشمن دون می گیریم	دیگر از گریه و زاری نکند کس منعم
کردمت دفن وزین درد فزون می گیریم	خود بدست خودم ایدختر ناکام حسین
سخت مینالم و زاندازه برون می گیریم ⁽⁵⁷⁾	هر زمان سوگ رقیه ز (مؤید) شنوم

گل خوشبو

روزی رسول خدا ﷺ در منزل حضرت زهرا ع تشریف داشتند، درحالی که حضرت امام حسین ع در دامن آن جناب بود، حضرت گریه زیادی کردند و به سجده رفتند و بعد فرمودند: ای فاطمه، ای دختر در این ساعت و در همین مکان خداوند علی اعلا به توسط جبرئیل به من فرمود:

ای محمد آیا حسین را دوست داری؟

گفتم: بلی نور دیده و گل خوشبو و میوه دل و پرده ما بین دیدگان من است. جبرئیل در حالی که دست بر سر حسین گذاشته بود فرمود: ای محمد او را در سرزمین کربلا شهید...⁽⁵⁸⁾

من از بهر غریبان ناله ها اندر جگر دارم	بهر صبح و مسا از دل نوای پر شرر دارم
دل زارم بسی پر خون برای بیکسان باشد	بدامن هر زمان جاری مدام اشک از بصر دارم
به بینم گر غریبی را بکنجی واله و محزون	بیاد غربت طفل حسین خون جگر دارم
فغان زاندم که طفل نارس شاهنشاه خوبان	بگفتا عمه جان من شوق دیدار پدر دارم
ز وصل روی بابم عمه جان خونشد دلزارم	شب و روز از غم هجرش دو چشم پر گهر دارم
ندارم آرزویی غیر وصل باب اندر دل	بسی شکوه از این قوم لعین پر شرر دارم
مگر ما را نباشد خانه کاندلر کنج این ویران	که خشت خام جای بستر اندر زیر سر دارم
در آندم راس پر خون پدر شد در برش حاضر	بگفتا جان بابا از فراق دیدم تر دارم ⁽⁵⁹⁾

گریه پدر و دختر

حضرت زهرا علیها السلام حضرت سیدالشهدا را بغل کرده بودند، حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم حضرت را از بغل دختر گرامشان گرفتند گریه کردند و فرمودند: خدا قاتلین تو را لعنت کند. خدا کسانی را که لباسهات را از تنت در آورند لعنت کند. خدا بکشد آن کسانی را که همدیگر را بر علیه تو کمک می کنند. حضرت زهرا علیها السلام ناراحت و گریان شدند و فرمودند: ای پدر چه می فرمائید؟ حضرت فرمودند. دخترم مصیبت هائی که بعد از من و تو به او می رسد و اذیتها و ظلم ها و مکرها و تعدی هائی که متوجهش می گردد را به یاد آوردم ، او در آن روز در میان جمعی مردان که جملگی همچون ستارگان درخشانند بوده و همگی به طرف مرگ و کشتن حرکت می کنند، گویا اکنون لشکر آنها را کاملا می بینم و به جایگاه و محل دفن ایشان می نگرم .

حضرت زهرا علیها السلام گریان فرمودند: ای پدر جائی را که می فرمائید کجاست ؟ حضرت فرمود: به آنجا کربلا می گویند. و آن زمین برای ما و امت موجب اندوه و بلاست ، بدترین افراد امت من بر آنها خروج می کنند.

اگر تمام اهل آسمانها و زمین شفیع یک نفر از این گروه شرور باشند، شفاعتشان پذیرفته نمیشود و بطور قطع تمام آنها در جهنم جاوید خواهند ماند.

حضرت فاطمه علیها السلام فرمود: پدر این طفل کشته خواهد شد؟! حضرت فرمود: بله دخترم ، قبل از او کسی اینطور کشته نشده که آسمانها و زمین و فرشتگان و حیوانات وحشی و ماهی های دریا کوهها برایش گریه کنند. اگر این موجودات ماءذون بودند پس از شهادت این طفل هیچ نفس کشی روی زمین باقی نمی ماند و گروهی از دوستان خواهند آمد که در روی زمین کسی از آنها اعلم به

خدا نبوده و... و حضرت رسول ﷺ و حضرت زهرا ع صدای به گریه
بلند نمودند... (60)

کاش بودم تا کنم جانرا فدایت یا حسین	یا فدای دست عباس دلاور میشدم
چون نبودم اشک ریزم در عزایت یا حسین	کاش اندر کربلا بودم تو را یاری کنم
گویمت لبیک و در راهت فداکاری کنم	در ره عید سیاهت خون خود جاری کنم
چون نبودم کربلا شاهها عزاداری کنم	کاش بودم زائر کربلایت یا حسین
کاش بودم تا بلاگردن اصغر می شدم	یا قربان قد رعنا ای اکبر میشدم
یا نثار قاسم و هم عون و جعفر میشدم	میشدم ملحق بخاک کشته هایت یا حسین
کاش بودم میخریدم تیر عشقت را بجان	دست از جان میکشیدم بر حیات جاودان
مینهادم سر بکویت بر طفیل عاشقان	مشت خاکی میشدم در سایه این آستان
بر امید عزت روز لقایت یا حسین	کاش بودم از غلامان سیاه و موکبت
کاش بودم جبهه سای خاک سم مرکبت	کاش بودم تا رسانم آب سردی بر لب
کاش بودم تا رهانم آتش تاب و تبت	کاش بودم آشنای آشنایت یا حسین (61)

ریحانه پیامبر

حدیث مفصلی از ابن عباس نقل کرده اند که :

روزی حسین گریه کنان خدمت مادرش فاطمه آمد و عرض کرد: جدم پیامبر از من سیر شده از بس که به خدمتش رفته ام ، حضرت فاطمه علیها السلام فرمود: مادرت فدایت شود مگر چه شده ؟ عرض کرد: امروز صبح برادرم حسن را به زانوی راست خود نشانید و دهان او را بوسید و مرا به زانوی چپ نشانید و از دهان من اعراض کرد زیر گلوی مرا بوسید، ای مادر بیا دهان مرا بو کن بین بوی بدی می دهد که جدم دهان مرا نبوسیده . حضرت فاطمه علیها السلام فرمود: نه ای فرزندم جدت از تو ملالت پیدا نمی کند به خدا قسم بسیار شنیده ام که جدت می فرمود: حسین از من است و من از حسین می باشم تو در گهواره گریه می کردی پدرم وارد خانه شد فرمود: ای فاطمه ، حسین را ساکت کن آیا نمی دانی گریه او مرا اذیت می کند مکرر جدت می فرمود: (اللهم انی احبه و احب من یحبه) خدایا من حسین را دوست می دارم و دوست می دارم کسیکه حسین را دوست دارد. حضرت فاطمه علیها السلام : دست حسین علیه السلام را گرفت و حضور پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم آورد و عرض کرد: بابا آیا شما نمی فرمودی حسین ریحانه من است ، آیا نفرمودی حسین زینت زمین و آسمان است ، آیا نفرمودی بوی بهشت را از حسین می شنوم . فرمود: بلی . عرض کرد: حسین از این رنجیده که چرا دهان او را نبوسیده ای مثل آنکه دهان برادرش را بوسیده ای فرمود در این مطلب سرّی است که می ترسم دلت بشکند و طاقت نیاوری ، عرض کرد شما را به حق خدا سرّش را بفرما. فرمود: اینک جبرئیل به من خبر داد که به حسن زهر می خوراندند و من محل زهر خوردن او را بوسیدم و حسین را با تیغ جفا نحر می کنند، پس جای نحر او را بوئیدم . همینکه حضرت فاطمه علیها السلام این

قضیه را شنید بلند بلند گریه کرد و به صورت خود لطمه زد و خاک به سر کرد، فاطمه فرمود: حسین را کجا می کشند؟ فرمود: در زمینی که آنجا را کربلا می گویند، عرضکرد: به چه سبب او را شهید می کنند؟ فرمود: اهل کوفه نامه هایی برای او می نویسند که تو از جانب خدا و پیامبر خلیفه می باشی به سوی ما بیا، همینکه می رود او را با لب تشنه شهید می کنند. هر چه صدا می زند آیا کسی هست ما را یاری کند کسی جوابش نمی دهد عاقبت او را مثل گوسفند ذبح می کنند، برادران و فرزندان او را شهید می کنند، سرهای آنها را بالای نیزه می کنند، فاطمه فریاد برآورد پس تمام مردم به گریه درآمدند جبرئیل نازل شد یا محمد خدا به تو سلام می رساند و می فرماید فاطمه را ساکت کن که ملائکه آسمانها را به گریه درآورد و می فرماید و به عزت و جلالم قسم که شیعیانی برای او خلق می کنم که مالها و جانهای خود را در راه عزا و زیارت او انفاق کنند، آگاه باش که هر کس او را بعد از شهادتش زیارت کند به هر قدمی که برمی دارد ثواب یک حج مقبول برایش نوشته می شود و هر کس برایش گریه کند ملائکه اشکهای او را در شیشه های بلور ضبط می کنند و روز قیامت که می شود و آتش جهنم شعله می کشد به او می گویند: ای دوست خدا بگیر این اشکی است که در مصیبت مولایت حسین ریخته ای و از آتش آزاد شدی ، پس یک قطره از آن اشکها را به آتش جهنم می زند آتش جهنم پانصد سال راه از آن بنده دور می شود. پیامبر خدا ﷺ به حضرت فاطمه ع این بشارتها را داد فاطمه سجده شکر به جای آورد حسین عرضکرد یا جداه جزای آنها در نزد شما چیست ؟ فرمود: من آنها را در نزد خدا شفاعت می کنم رو به پدر بزرگوارش کرد و فرمود: شما چه می کنی ؟ فرمود: من هم آنها را از آب کوثر

سیراب می کنم ، از برادرش امام حسن پرسید شما چه می کنی ؟ فرمود: من داخل بهشت نمی شوم مگر با آنها داخل شوم .

حضرت فاطمه عَلَيْهَا هم فرمود: به عزت پروردگارم قسم و به حق پدر و شوهرم من جلوی در بهشت با چشم گریان می ایستم تا خداوند مرا شفیع آنها کند. حضرت سیدالشهداء هم فرمود: به حق جد و پدرم قسم من هم از خدا سؤ ال می کنم که قصرهای آنها در بهشت مقابل قصر خودم باشد.⁽⁶²⁾

همه را فدای حسین

ابن عباس می گوید: یک روز خدمت پیغمبر ﷺ خدا مشرف بودم و آن حضرت ، حسین علیه السلام را روی زانوی راست خود نشانیده بود و ابراهیم پسر خود را روی زانوی چپ نشانده بود، گاهی حسین را و گاهی ابراهیم را می بوسید، ناگاه آثار وحی بر آن حضرت ظاهر شد بعد از آن فرمود: جبرئیل از جانب پروردگار بر من نازل شد که خدا به تو سلام می رساند و می فرماید: ما این دو فرزند را برای تو با هم نمی گذاریم یکی از آنها را فدای دیگری گردان . حضرت نگاهی به صورت حسین علیه السلام کرد و گریه کرد و نگاهی به صورت ابراهیم و گریه کرد، پس فرمود: ابراهیم مادرش کنیز است هرگاه بمیرد کسی غیر از من برای او محزون نمی شود، اما حسین مادرش فاطمه و پدرش علی است که به منزله گوشت و خون من هستند هرگاه حسین بمیرد دخترم فاطمه محزون و غصه دار می شود پسر عمم علی هم محزون می شود، من نیز محزون می شوم و من حزن خود را بر حزن آنها انتخاب می کنم . حضرت فرمود: من به جبرئیل عرض کردم : ای جبرئیل ابراهیم بمیرد من او را فدای حسین کردم ، ابراهیم پس از سه روز از دنیا رفت . بعد از مردن ابراهیم هرگاه پیامبر حسین را می دید او را به سینه خود می چسبانید و می بوسید و می فرمود: من به فدای کسی شوم که پسرم ابراهیم را فدای او گردانیدم . از بس که پیامبر در فوت ابراهیم محزون و غصه دار شد خداوند سوره کوثر را در تسلی قلب آن حضرت نازل کرد. (63)

جای شمشیر

هر وقت حضرت سیدالشهداء علیه السلام بر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم داخل می شدند حضرت او را به خود می چسباندند و سپس به حضرت امیرالمومنین علی علیه السلام می فرمودند: او را بگیر و بعد او را می بوسیدند و گریه می کردند. امام حسین علیه السلام می فرمود: ای پدر چرا گریه می کنی؟ حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: فرزندانم جاهای شمشیر را بوسیدم و گریه ام گرفت. حضرت امام حسین علیه السلام فرمود: ای پدر من کشته خواهم شد؟ حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: بلی به خدا قسم تو و پدرت و برادرت همگی کشته خواهید شد. حضرت امام حسین علیه السلام فرمود: پدر، قبور ما از هم متفرق و پراکنده می باشد؟ حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: بلی پسر من. حضرت امام حسین علیه السلام فرمود: از امت شما چه کسانی به زیارت ما می آیند؟ حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: من و پدرت و برادرت و تو را زیارت نخواهد نمود مگر راست گویان امت من. (64)

آمده ام بقتلگه بابا عزا بیا کنم	درد دل از برای تو ز جور اشقیا کنم
بابا نگر حزینه ام من دخترت سکینه ام	آوردی از مدینه ام بی تو سفر چرا کنم
بابا گلی گم کرده ام چون اصغر شیرین زبان	میگردم اندر کشتگان شاید گلم پیدا کنم
هم سفرم شمروستان گریه کنم بر تو چنان	سیلی خورم ز دشمنان چه ناله و نوا کنم
خیز و به بین که من شدم عازم کوفه خراب	بگو چسان در این سفری تو دلم رضا کنم
خیز وز خاک و خون شها مرا بدامت نشان	اگر که شب رسد پدر دامن که ماءوی کنم
نه طاقتی ترا بود ز زخمهای دشمنان	نه مرحمی مرا بود گذارم و دوا کنم

اسباب حزن

جمع حالات امام حسین علیه السلام اسباب حزن و گریه پیغمبر بود. چنانکه هر وقت او را به دوش مبارک بر میداشت و سرش بر دوش او تکیه می کرد بیاد می آورد سر او را بر روی نیزه ها....، پس می گریست . و به اصحاب می فرمود: گویا می بینم اسیران را بر شتران و سر فرزندانم را بصورت هدیه برای یزید می برند.

چون به دامان می نشاند نظر به صورت او می نمود و می گریست ، و می فرمود: یابن عباس گویا می بینم او را که ریشش را به خونش خضاب نموده اند و هر چند طلب یاری می کند کسی یاریش نمی کند و چون روز عید جامه (لباس) جدید می پوشید میگریست ، گویا به یاد می آورد که او را برهنه بر خاک می اندازند، و چون بر سر سفره می نشست با جد و پدر و مادر و برادر، طعام میخورد، پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم اول خوشحال می شد، بعد به گریه در می آمد، و گویا به یاد می آورد تشنگی خود و اطفالش را که دنیا جلو چشمشان از شدت عطش سیاه می شود، و همه متفرق می شوند، و بعضی را می کشند، و بعضی را اسیر می نمایند. و چون گلویش را می بوسید می گریست ، و گاهی با امیرالمؤمنین علیه السلام می فرمود: او را نگاه دار، آنگاه تمام بدنش را می بوسید و می گریست ، عرض کرد: چرا گریه می کنید؟ میفرمود: موضع شمشیرها را می بوسم ، و گاهی لب و دندانش را می بوسید، گویا یاد می آورد چوب خیزران در مجلس یزید و ابن زیاد لعنة الله علیهما را، چنانکه زیدین ارقم در نزد ابن زیاد حاضر بود، چون این حرکت شنید را دید، فریاد برآورد که چوبت را از این لبهای مبارک بردار که قسم به آن خدائی که غیر او خدائی نیست دیدم دندانهای پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم را که بر این دندانها گذاشته شده بود و آن را می بوسید. (65)

نام تو هست زنده و جاوید یا حسین	عشق تو هست مایه امید یا حسین
با مهر تو چو داد مرا شیر مادرم	جانم اسیر عشق تو گردید یا حسین
در باغ آرزو که بروید گل امید	وصل تو هست غایت امید یا حسین
از عطر جانفزای تو سرمست می شود	هر کس زباغ عشق تو گل چید یا حسین
هر کس شنید قصه جانسوز نینوا	سیلاب اشک از مژه بارید یا حسین
جانم فدای آن که به دنیا هر آن چه داشت	در راه دوستی تو بخشید یا حسین
ای جان فدای نام تو کز نام تو به جاست	نام بلند مکتب توحید یا حسین
با چشم اشکبار به یادت ((نوید)) گفت	نام تو هست زنده جاوید یا حسین ⁽⁶⁶⁾

سر روی نیزه

روزی پیغمبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ در مسجد نشسته بودند، که جمعی از قریش وارد شدند و با آنها ابن سعد ملعون هم بود. رنگ پیغمبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ متغیّر شد و حالش دگرگون گردید، اصحاب عرض کردند: یا رسول الله تو را چه می شود؟! حضرت فرمود: به یاد آوردم آنچه بر اهل بیت من وارد می شود از کشتن و زدن و سب و شتم و پریشان و در بدری و اوّل سری که بر سر نیزه می شود سر فرزندم حسین خواهد بود. ⁽⁶⁷⁾

شوری به اشک می دهد آوای یا	امشب شب دعا شب پرواز یا حسین
حسین	
امشب که میهمان گل منور می کند	لب تشنگان خیمه خورشید را حسین
نجوای زینب است در آشوب اشک	با پاره های آن تن تب دار یا حسین
هـ	
می گفت: نیزه ها مگر از یاد برده اند	جاری ست در وجود تو خون خدا
حسین	
این سو کبود می شود از درد گونه ها	آن سوی دشت زیر سم اسب ها
حسین	
یک سو کبوتران حرم تشنه و اسیر	یک سو وداع زینب بی یار با حسین
فردا خراب خطبه تقدیر کوفه ها	فردا شکوه جاری فریادها حسین
فردا که روح تازه به پرواز می دهند	پروانه های سوخته در کربلا حسین

(68)

حال احتضار

تمام ایام زندگانی در شب و روز در سفر و حضر، حال پیغمبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ چنین بود، حتی در حال احتضار امام حسین عَلَيْهِ السَّلَام را به سینه چسبانید و عرق آن حضرت بر حسین عَلَيْهِ السَّلَام جاری بود و میفرمود: مرا با یزید چه کار است، خدا یزید را لعنت کند و به او برکت ندهد. پس غش کرد، باز بحال آمد، بعد امام حسین عليه السلام را بوسید و اشک میریخت و می فرمود: مرا با قاتلین تو نزد خدا موقفی خواهد بود ⁽⁶⁹⁾

ای که چشم ملک العرش برای تو گریست	در فلک عیسی مریم به عزای تو گریست
آدم بوالبشر از بهر تو شد نوحه سرا	چون که بشنید ز جبریل رثای تو گریست
چون علی چشم خدا بود برایت گریان	می توان گفت که بهر تو خدای تو گریست
بس که جانسوز بود واقعه کرب و بلا	آب آتش شد و آتش به هوای تو گریست
تا سرت را به سر نیزه اعداء دیدند	آسمان نعره زد و چرخ به پای تو گریست
چه مگر دیدد در آن روز امام سجّاد	که چهل سال پس از کرب و بلای تو گریست
بیشتر از همه کس ای پسر خون خدا	پسرت مهدی موعود برای تو گریست
گر نبودی تو در آن دشت بلا یازها	دخترت زینب غمدیده به جای تو گریست
می رود روز جزا خرم و خندان به بهشت	هر که شد پیرو و در زیر لوای تو گریست
نه همین دیده ((خسرو)) زغمت گریان است	هر کسی داشت به دل مهر و ولای تو گریست ⁽⁷⁰⁾

اشک علی علیه السلام

ابن عباس می گوید: در رکاب حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام بودم در زمانی که به صفین تشریف می بردند، وقتی که به نینوا رسیدیم ، نزدیک شط فرات بود، با صدای بلند فرمود: یابن عباس آیا این مکان را می شناسی ؟ عرض کردم : خیر نمی شناسم ! فرمود: اگر می شناختی مثل من ، از آن نمی گذشتی مگر مثل من گریه می کردی . پس حضرت علی علیه السلام گریه شدیدی نمود؟ تا اینکه محاسن شیرفش تر شد و اشکها برسینه اش جاری گردید. ما هم به تبع آن حضرت گریه کردیم . سپس حضرت فرمود: اوه اوه ، مرا با آل سفیان چکار است که جنگ کنیم آنها از جنود سپاهیان شیطانند، ای اباعبدالله صبر کن زیرا هر بلائی که بسرت اینها می آورند، سر من آوردند، سپس حضرت آبی جهت وضو گرفت و وضویی ساخت و چند نماز خواند، باز آن حرفها را زد، بعد یک مقدار خواب رفته و بعد بیدار شد، سپس فرمود: یابن عباس آیا از خوابی که دیده ام تو را با خبر کنم ؟ عرض کردم : انشاءالله که خیر است ! بفرمایید، حضرت فرمود: دیدم گویا مردانی با علمهای سفید از آسمان به زمین آمدند، شمشیرهای سفید و درخشنده بر کمر داشتند، سپس گرد این زمین خطی کشیدند، فرمودند: دیدم گویا شاخه های این نخلها به زمین رسیده و در میان خون شناور شد، و گویا فرزندم حسین علیه السلام و میوه دلم ، و نور بصرم ، در آن غرق شده و هر چه استغاثه میکند. کسی به فریادش نمی رسد، و گویا آن مردانی را که از آسمان آمده بودند. ندا می کردند و می گفتند: ای آل رسول صبر کنید.

که شما را خواهند کشت . و شما بدست یک مشت مردم شرکسته خواهید شد. و اینک بهشت مشتاق شما است . ای اباعبدالله . سپس رو به سوی من

کردند و مرا تعزیت دادند و فرمودند: یا اباالحسین به تو بشارت باد و خدا روز قیامت چشمت را روشن کند. از خواب بیدار شدم . بخدا قسم که قبلا حضرت رسول صادق ابوالقاسم عَلَيْهِ السَّلَامُ بمن خبر دادند. که من به سوی اهل بغی می روم . و به این زمین میرسم ... آه در اینجا فرزندم حسین با هفده نفر از اولاد من واز اولاد فاطمه عَلَيْهَا السَّلَامُ دفن می شوند. و این زمین در آسمان معروف به کربلا است ، چنانکه در زمین حرمین و بقعه بیت المقدس معروف است . سپس فرمود: یا بن عباس ببین در این نواحی فضولات آهوان را می بینی ؟ به خدا قسم به من دروغ نگفته اند، و آنها زرد شده اند به رنگ زعفران ، ابن عباس گفت : بررسی کردم و پیدا کردم و فریاد زدم : یا امیرالمؤمنین این را پیدا کردم که فرمودید. حضرت فرمود: صدق الله و رسوله . هر وله کشان به سمت آنها دوید. و آنها را بوئیده و فرمود: این همان است . آیا میدانی قضیه اینها چیست ؟ عرض کردم : خیر آقا نمی دانم . حضرت فرمود: این سرزمین ، زمینی است که وقتی که حضرت عیسی عَلَيْهِ السَّلَامُ با حواریین به این زمین رسید، دید در اینجا چند تا آهو دور هم جمع شده اند و گریه میکنند، سپس حضرت عیسی عَلَيْهِ السَّلَامُ نشست و حواریین هم نشستند و مشغول گریه شدند. حواریین گفتند: یا روح الله سبب گریه شما چیست ؟ فرمود: این زمین کربلا است که در آن فرزند پیغمبر خدا احمد عَلَيْهِ السَّلَامُ و فرزند بتول عذرا عَلَيْهَا السَّلَامُ شبیه مادرم حضرت مریم عَلَيْهَا السَّلَامُ است کشته خواهد شد و در اینجا مدفون میگردد. تربتی است که از مشک معطرتر است ، زیرا که تربت آن جناب است و این آهوان با من سخن گفتند: که ما در اینجا بخاطر شوق به آن جناب مانده ایم و در امان هستیم . حضرت عیسی عَلَيْهِ السَّلَامُ مقداری از فضولات را برداشته و بوئید و فرمود: خوشبویی آن بخاطر علفهای این صحرا است . خدایا اینها را باقی بگذار تا اینکه پدرش ببوید و

تعزیت او شود. و این است که تا حال مانده است و رنگش از طول مدت زرد شده ، و این زمین کرب و بلا است ، پس با صدای بلند فرمود: ای خدای عیسی بن مریم ، مبارک مکن بر کشندگانش و کسانیکه آنها را یاری می کنند.

سپس حضرت مدت مدیدی گریست تا اینکه به رو افتاد و غش کرد، ما هم گریه کردیم . چون به حال آمد چند بعره برداشت و در گوشه ردا پیچید، و به من فرمود: تو هم بردار و نگه دار اگر دیدی که از آن خون تازه میجوشد و جاری می شود، بدانکه حسینم شهید شده . ابن عباس می گوید: من هم برداشتم و از آن نگه داری کردم تا اینکه یک روز خواب بودم ، وقتی که از خواب بیدار شدم ، دیدم از آن خون تازه ای جاری گردید. و آستینم مملو از خون است پس نشستم و گریه کردم و با خودم گفتم : یقینا حسین را کشتند. البته علی علیه السلام تا بحال خبری به من نداده بود که واقع نشده باشد. پس بیرون آمدم ، دیدم شهر مدینه گویا ابر نازکی آن را فرا گرفته آفتاب ظاهر شده گویا کسوف گرفته ، گویا از در و دیوار شهر خون تازه میریزد. از زاویه خانه صدایی شنیدم که شخصی مرثیه می خواند و مضمونش این است که ای آل پیغمبر صبر کنید که فرزند زهرای بتول را کشتند. و روح الامین با گریه و افغان نازل شد و با صدای بلند گریه می کرد. من هم گریه ام گرفت و آن روز را که روز عاشورا بود ضبط کردم و بعد بعضی از افراد و کسانیکه همراه بودند این قضیه را گفتم آنها هم حرف مرا تصدیق کردند. و گفتند ما هم این صدا را شنیدیم . ولی گوینده اش را ندیدیم شاید حضرت خضر بوده . (71)

حیات آب بقا جز غم تو نیست حسین نمیرد آن که دلش با غم تو زیست حسین
صفای عمر ابد یافت هر که در غم تو به قدر یک مژه بر هم زدن گریست حسین
به روز حشر که محشر کند شفاعت تو کسی که سایه نشین تو نیست کیست حسین

جهنم است بهشتی که خالی از تو بود
بهشت بی گل رویت بهشت نیست حسین

تویی که آیت حریت از رخت پیداست
خوشا کسی که چو حر بر تو بنگریست حسین

گدای راه تو هر کس که گشت آقا شد
که گرد خاک رهت تاج سروریست حسین

نشسته بر سر راه تو ((رستگار)) مدام
به دستگیری او لحظه ای بایست حسین⁽⁷²⁾

گریه جبرئیل

یک روز عید حضرت امام حسن علیه السلام و امام حسین علیه السلام به حجره جدشان حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم وارد شدند و فرمودند: یا جدّاه امروز روز عید است و فرزندان عرب همه با لباسهای رنگارنگ خود را آراسته اند و لباسهای نو پوشیده اند و ما لباس نو نداریم و برای همین کار هم خدمت شما آمده ایم که فکری بحال ما کنید. حضرت حال آنها را بررسی کرد و گریه ای نمود... تا آنجا که دو قطعه لباس از بهشت که به کمک حضرت جبرئیل علیه السلام یکی برای امام حسن لباس سبز و دیگری برای امام حسین علیه السلام لباس سرخ آورد و آنها پوشیدند و خوشحال شدند حضرت جبرئیل وقتی این حالات را مشاهده نمود، گریه نمود. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: ای برادرم ای جبرئیل در یک مثل امروزی که فرزندان من شاد و خرسند هستند، تو چرا گریه می کنی و مهموم و مغموم و محزون هستی؟! ترا بخدا قسمت می دهم که اگر خبری هست به من بگو و مرا از این ناراحتی برهان. حضرت جبرئیل فرمود: ای رسول خدا بدان اینکه برای دو فرزندت رنگ مختلف اختیار گردید. یکی حضرت حسن ناچار است زهر بنوشد و از شدت زهر رنگش سبز می شود. و حضرت حسین را ذبح می کنند و بدنش را با خونس خضاب می کنند. در اینجا پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم خیلی گریه کرد. (73)

جان جهانیان به فدای تو یا حسین
باید گریست خون به عزای تو یا حسین
باشد حدیث عشق تو بسیار سینه سوز
دنیا به ماتمند برای تو یا حسین
بر ضد ظلم پیشه به پا خاستی به جا
صد آفرین به همت و رای تو یا حسین
افتاد دیو ظلم به وحشت چو راست شد
بر ضد ظلم قد رسای تو یا حسین
بشکافت گرچه فرق علی اکبرت ز تیغ
نشیند کس به شکوه صدای تو یا حسین⁽⁷⁴⁾

توفیق ندانست

هرثمه ابن ابی مسلم نقل کرده که با حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام از صفین مراجعت می کردیم ، سر زمین کربلا رسیدیم پس حضرت از نماز صبح فراغ شد، و قدری از خاک آنجا برداشت و گریه کرد و فرمود: عجب خاکی هستی ، که از تو جمعی محشور خواهند شد بدون حساب وارد بهشت می شوند. هرثمه می گوید: ما برگشتیم و این ماجرا را برای همسر شیعه ام بازگو کردم ، همسرم گفت : هر چه امیرالمؤمنین بگوید؛ حق است ، تا اینکه آن روز گذشت و بعدها حضرت سیدالشهدا علیه السلام وارد سرزمین کربلا شدند هرثمه جزء لشکر عمر سعد بود و حرف حضرت امیر علیه السلام را یاد آورد بعد سوار شتر شده و محضر مقدس امام حسین علیه السلام مشرف شد و حدیث حضرت علی علیه السلام را نقل کرد. حضرت فرمودند: حالا خیال تو چیست ؟ با ما هستی یا بر ما. گفت : نه با شما و نه با آنها. اولاد کوچکی را در کوفه گذاشته ام و برای آنها می ترسم که ابن زیاد آنها را اذیت کند حضرت فرمود: پس بیرون برو و بجای برو که مقتل ما را مشاهده نکنی و صدای ما را نشنوی زیرا بخدا قسم اگر کسی امروز صدای استغاثه ما را بشنود، ما را یاری نکند حتما به رو در آتش جهنم خواهد افتاد. (75)

هوا گرفته و دل بی بهانه می گرید	به یاد شام غریبان زمانه می گرید
زحج نیمه تمام توای تمامی حج	صفا و مروه غمین است و خانه می گرید
دمیده از سر زلف سیاه تو گل سرخ	به یاد زلف تو گیسو و شانه می گرید
به قامتی که به قدقامتش قیامت کرد	صفیر تیر بلا بی بهانه می گرید
شکسته چوبه محمل از آن شکسته دلی	که بار غم کشد و فاتحانه می گرید

همین نه من زفراق تو سوختم تنها که نینوا ز غمت جاودانه می‌گرید
تو رفتی و حرمت ماند و یاس‌های کبود به حال اهل حرم تازیانه می‌گرید
مصیبت تو به عالم چنان گذاشت اثر که در عزای تو چشم زمانه می‌گرید
گلوی گلین ششماهه ات چو گلگون شد نهال عاطفه خم شد جوانه می‌گرید
حسین من چه بگویم که چارده قرن است هوا گرفته و دل بی بهانه می‌گرید⁽⁷⁶⁾

پاورقی ها :

- 1- حج : 32 .
- 2- معرفت الحسین : 28 .
- 3- بحارالانوار، 44، 245.
- 4- لاله های عشق ، ص 23.
- 5- اسرار الشهاده ، ص 80، منتخب طریحی ، ص 48 ناسخ 1/ 270.
- 6- لاله های عشق ، ص 181 .
- 7- بحار 44، 234. ناسخ 1، 271 منتخب 48.
- 8- گلچین گل نغمه ص 86.
- 9- ترجمه خصائص حسینیہ ، 94، نقل از بحارالانوار: 11/ 150 و 151.
- 10- گلچین گل نغمه ص 13.
- 11- همان 95 نقل بحارالانوار، 44، 230.
- 12- گلچین گل نغمه ، ص 24.
- 13- منتخب طریحی ، 49.
- 14- گلچین گل نغمه ، ص 41.
- 15- بحار الانوار: 44، 225.
- 16- شمیم ولایت ، ص 126.
- 17- بحار الانوار: 44، 223، ناسخ 273 منتخب طریحی 49.
- 18- نوحه سینه زنی و زنجیرزنی ، ص 42.
- 19- بحار الانوار: 44، 244 ناسخ 1، 284.
- 20- گلوآژه ، 4، ص 478.
- 21- مجمع البحرين لغت عشر.
- 22- گلزار ثابت ، ص 17.
- 23- بحار الانوار: ج 44، ص 308.
- 24- بحار، ج 73، 301.
- 25- گلزار ثابت ، ص 94.
- 26- بحار، 44، 244 منتخب 50 ناسخ 1، 274.
- 27- مصائب الائمه ، 213.

- 28-منتخب طریحی 50 ناسخ ، 1، 275 بحار، 44، 244.
- 29-گلہای اشک ، ص 28.
- 30-بحار الانوار: 44، 223 .
- 31-گلہای اشک ، ص 111.
- 32-بحار الانوار: 44، 241 . خصائص 216.
- 33-گلہای اشک ، ص 101.
- 34-ترجمہ خصائص الحسینہ ، 224.
- 35-گلہای اشک ، ص 105.
- 36-جلال العیون ، 2، 433.
- 37-لالہ عشق ، ص 65.
- 38-جلال العیون ، 2، 433 ترجمہ کامل الزیارات ، 204.
- 39-آینہ عزا، ص 37.
- 40-جلال العیون ، 2، 434.
- 41-آینہ عزا، ص 108.
- 42-جلال العیون ، 2، 435.
- 43-نغمہ کربلا، 2، ص 92.
- 44-جلال العیون ، 436.
- 45-گلہای باغ محمدی ، ج 2، ص 165.
- 46-جلال العیون ، ج 2، 479.
- 47-اہلبیت ، ص 95.
- 48-تاریخچہ عزاداری ، 20 نقل شد اقتناع اللائم علی اقامۃ المات 30.
- 49-اہلبیت ، ص 164.
- 50-ہمان 25، همان 31.
- 51-اہلبیت ، ص 165.
- 52-ہمان 26 مسند احمد بن حنبل 1، 85 ترجمہ خصائص الحسینہ 226.
- 53-منتخب المصائب ، 64.
- 54-ترجمہ خصائص الحسینہ ، 226.
- 55-منتخب المصائب ، ج 3، ص 84.

- 56-همان .
- 57-منتخب المصائب ، ج 3، ص 136.
- 58-ترجمه كامل الزيات ، 206.
- 59-منتخب المصائب ، ج 3، ص 138.
- 60-كامل الزيارات ، 212.
- 61-منتخب المصائب ، ج 3، ص 181.
- 62-ثمرات الحيوه : ج 1، ص 98.
- 63-ثمرات الحيوه : ج 1، ص 102.
- 64-ترجمه كامل الزيارات ، 215.
- 65-خصائص حسينيّه ، 228.
- 66-رستاخيز لاله ها، ص 32.
- 67-همان 229.
- 68-رستاخيز لاله ها، ص 33.
- 69-همان .
- 70-رستاخيز لاله ها، ص 57.
- 71-بحار الانوار، 44، 252 امالي صدوق مجلس 87، 78 4 48.
- 72-رستاخيز لاله ها، ص 74.
- 73-بحار الانوار: 44، 245.
- 74-رستاخيز لاله ها، ص 88.
- 75-بحار الانوار: 44، 255 اعالي صدوق مجلس : 28، ص 117.
- 76-رستاخيز لاله ها، ص 137.

فهرست مطالب

2.....	مقدمه
6.....	گریه حضرت آدم
8.....	نفرین آدم به یزید
10.....	گریه و نفرین حضرت نوح
12.....	حزن حضرت آدم
13.....	حزن نوح
14.....	گذر حضرت ابراهیم به کربلا
16.....	گریه ابراهیم
18.....	نفرین حضرت اسماعیل
19.....	مرور حضرت موسی و نماینده اش
21.....	موسی و مناجات
23.....	حضرت موسی در مناجات
25.....	حضرت خضر
27.....	حضرت سلیمان علیه السلام
29.....	حضرت عیسی علیه السلام
31.....	غم درد حسین
32.....	نوحه سرایی حضرت زکریا
34.....	گریه حوریه
36.....	مجلس گریه
38.....	گریه هنگام تولد
39.....	فطرس ملک

41	خبر جبرئیل
43	گریه حضرت زهرا (علیها السلام)
44	گریه بیغمبر صلی الله علیه وآله وسلم
46	اشک رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم
47	خاک کربلا
48	صدای ناله جانسوز
49	خاک اشک زا
50	شهید کربلا
51	سیدالشهدا علیه السلام
53	گل خوشبو
54	گریه پدر و دختر
56	ریحانه پیامبر
59	همه را فدای حسین
60	جای شمشیر
62	اسباب حزن
64	سر روی نیزه
65	حال احتضار
66	اشک علی علیه السلام
70	گریه جبرئیل
72	توفیق ندانست
77	فهرست مطالب